

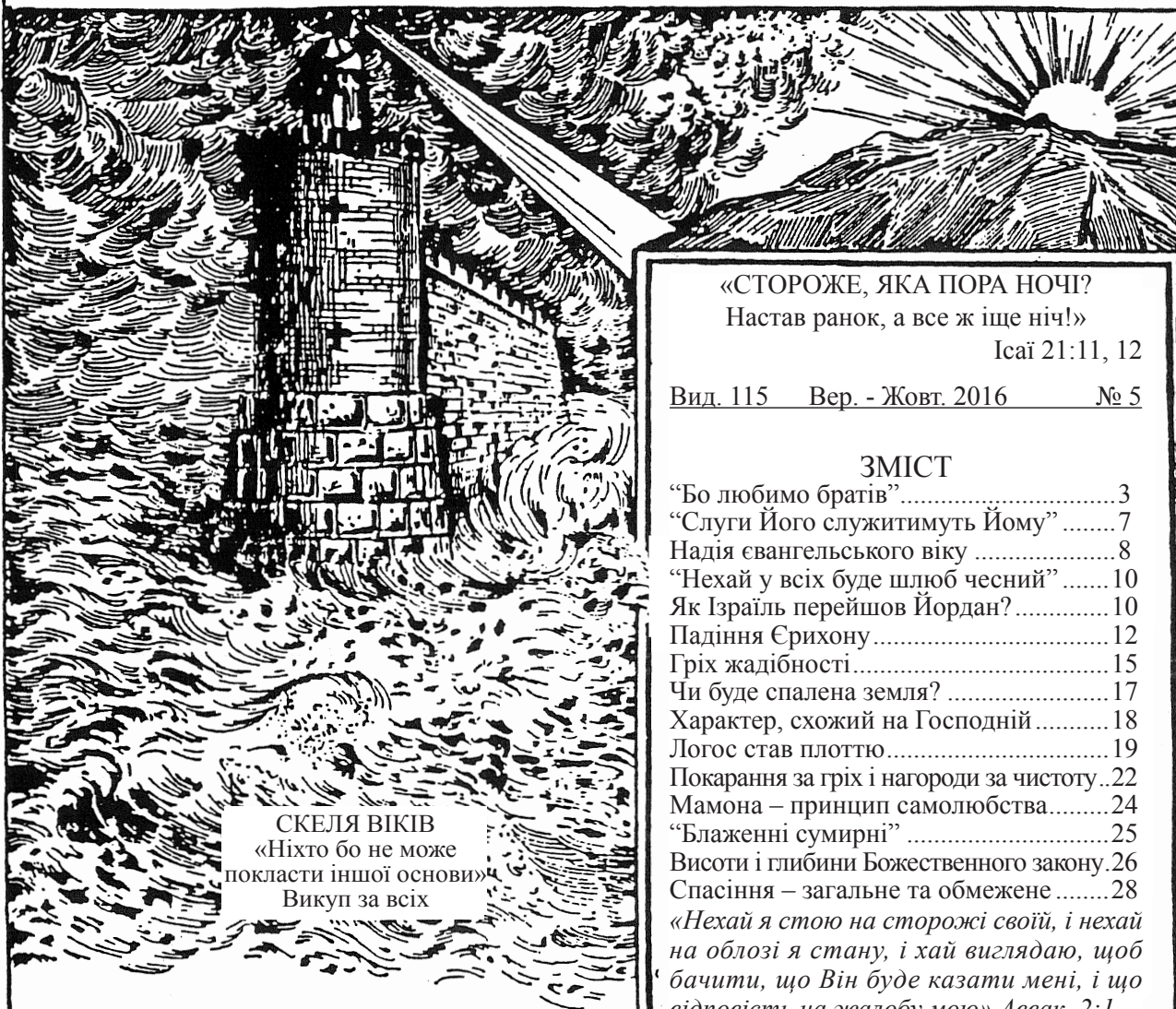
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 115 Вер. - Жовт. 2016 № 5

ЗМІСТ

“Бо любимо братів”.....	3
“Слуги Його служитимуть Йому”.....	7
Надія євангельського віку.....	8
“Нехай у всіх буде шлюб чесний”.....	10
Як Ізраїль перейшов Йордан?.....	10
Падіння Єрихону.....	12
Гріх жадібності.....	15
Чи буде спалена земля?.....	17
Характер, схожий на Господній.....	18
Логос став плоттю.....	19
Покарання за гріх і нагороди за чистоту.....	22
Мамона – принцип самолюбства.....	24
“Блаженні сумирні”.....	25
Висоти і глибини Божественного закону.....	26
Спасіння – загальне та обмежене.....	28
<i>«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1</i>	

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛИФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

“БО ЛЮБИМО БРАТІВ”

“Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів” (1 Івана 3: 14).

Ми раді свідчити – як на основі особистих контактів, так і через листування, що в нас є всі підстави вірити, що дослідники Біблії, які становлять більшу частину наших читачів, останнім часом (протягом минулих п’яти років) зростають у благодаті. Якщо порівняти теперішній час із тим, що було три, шість чи десять років тому, бачимо велике зростання духовності – зростання в Дусі Господа, святому Дусі Любові.

Це проявилось не тільки через діяльність у служінні Правді, але й у глибших почуттях один до одного і до всіх християн, і навіть до всього стогнучого створіння. І так повинно бути кожного року, кожного тижня, позначаючи поступ у здобутті подоби Христа, пам’ятаючи, що “коли хто не має Христового Духа, той не Його” і не матиме жодної частки в Царстві, які б нижчі за рівнем благословення він не здобув під впливом різок та дисципліни, потрібних для розвитку належного характеру.

Пам’ятаємо також твердження апостола, що Божественне передбачення щодо Церкви полягає в тому, що кожен з нас повинен у своєму характері стати копією нашого Господа (Рим. 8: 29). Безперечно, такі виразні твердження щодо Божественної волі та умов, на яких ми можемо зробити наше покликання та вибрання певним, повинні приносити заохочення.

Проте, не дивлячись на помітний поступ, численні малі зібрання зазнають тертя, яке викликає ту чи іншу стурбованість та труднощі. У міру того, як Правда робить нас вільними і відкриває очі нашого розуміння, вона дозволяє нам бачити власні недоліки та недоліки братів і світу більш виразно, ніж коли-небудь раніше.

Якщо не буде достатньо любові, це приведе до вишукування недоліків та критики.

У цьому відношенні ми, зрозуміло, можемо дозволити собі певну свободу у трактуванні нашого власного характеру. Ми можемо шукати помилки в собі і часто критикувати себе для власної користі. Та навіть це не треба робити так, щоб забувати милостиву Господню обітницю, що Він судитиме нас згідно з намірами нашого серця, а не виходячи з наших недосконалих здобутків. Можливо, ми краще здібні оцінити власні недоліки і те, наскільки вони ненавмисні, та коли мова йде про недоліки інших, це стає випробуванням нашої любові, терпеливості, братньої доброзичливості, покори, доброти тощо. Тим не менше, такі випробування дуже корисні. Ми молимося, щоб Господь допоміг нам зростати в благодатях Святого Духа. Пам’ятаймо, що єдиний шлях допомогти нам – дати випробування в цих напрямках. І ми здобудемо міцний характер та розвинемо ці благодаті настільки, наскільки приймемо випробування у властивому дусі.

ДОКАЗ НАШОЇ ЄДНОСТІ ЯК НОВИХ СТВОРІНЬ

Наш вірш, мабуть, наводить думку, що любов до братів є одним з найдивовижніших переживань християнина. Хто відчуває, що він має багато любові до всіх братів, багато співчуття до них, той має надзвичайно міцний біблійний доказ, що він є Новим Створінням – перейшов від смерті в життя. Якщо ж хтось має інші почуття, ніж любов, до будь-кого з братів, тому не вистачає доказу, свідчення, в цьому напрямку щодо свого стосунку як Нового Створіння до Бога.

Якщо ми триматимемо це завжди в розумі, то якою цінною підтримкою це буде для нас! Чи

ж ми не прагнемо раз за разом переконуватися у Господній милості до нас і нашій постійній єдності з Ним як Нових Створінь, що перейшли від смерті в життя? Якщо ми цього прагнемо, то ось вірш, застосування якого, якщо ми у правильному стані, повинен принести мир та радість. А якщо ми в поганому стані, він повинен попередити про небезпеку для нашого благополуччя як Нових Створінь.

Однією з причин тертя в багатьох зібраннях є стосунки між зібранням та його слугами. Наскільки ми можемо судити, проблема виникає раз з одними, а раз – із другими. Нас часто запитують щодо обов'язків старших, відповідальності зібрання і т. п. В загальному ми вважаємо за краще відсилати з такими запитами до повного викладення цієї теми у шостому томі “Викладів Святого Письма”. Не знаємо, як порадити ще краще, ніж ми вже зробили. Віримо, що після ретельного вивчення написаного, поради, представлені там, виявляться достатніми в кожному випадку.

У доктринальних справах ми вважаємо за краще не писати листів особисто, бо в кількох випадках виявилось, що особи, отримавши такі листи, або зрозуміли їх невірно або тільки частково повідомили про їхній зміст інших під час обговорення справи. Знову ж таки, дехто казав: “Брат Рассел писав так і так у “Викладах Святого Письма”, але ми маємо останній лист від нього, який дозволяє зробити висновок, що він змінив свої думки”. Хочемо, щоб ви, дорогі друзі, знали, що коли б ми змінили свої думки стосовно якоїсь важливої правди, ми б представили зміни усім читачам “The Watch Tower” так швидко, як тільки можливо. Доки ви не побачите таких змін у “The Watch Tower”, не вірте в це, а приймайте твердження “Викладів Святого Письма” так, немовби вони були написані вчора і звернені до вас.

ПРИНЦИПИ ЦЕРКОВНОГО ПОРЯДКУ

Стисло підсумовуючи принципи, які керують Церквою Христа, скажемо так: між християнами переважають два погляди відносно порядку в Церкві:

(1) Єпископальний погляд, який стверджує, що Церква повинна бути ведена і керована єпископами на основі твердження, що вони є апостольськими єпископами, тобто, що вони – наступники апостолів, наділені апостольською мудрістю, натхненням та владою вести Церкву

та її справи. Цього погляду дотримуються римо-католики, греко-католики та прихильники єпископальної церкви.

(2) Іншого погляду тримаються конгрегаціоналісти, вважаючи, що кожна конгрегація Господнього народу є окремою одиницею і має право керувати собою і встановлювати свої правила для власного благополуччя, підлягаючи Божественному керівництву. Конгрегаціоналісти, баптисти та деякі інші твердять, що вони дотримуються цього погляду. Інші віровизнання, плутаючись та проявляючи нерішучість, ділять владу між служителями та мирянами.

Ми вважаємо, що біблійний порядок поєднує єпископальний та конгрегаціоналістський погляди. Так Святе Письмо навчає, що дванадцять апостолів були і далі є єпископатом – єдиними натхненими і повноважними апостольськими єпископами. Те, що вони вважають зв'язаним на землі, є зв'язаним між Господнім народом. Усе, що вони вважали розв'язаним, тобто не зв'язаним, не зобов'язує Церкву перед лицем Небес. З такого погляду слова Ісуса про всіх інших так званих апостольських єпископів цілком однозначні. Він каже, що вони – “фальшиві апостоли,.. що підроблюються на Христових апостолів”, – не є апостолами в жодному значенні слова (Об. 2: 2; 2 Кор. 11: 13). Отже, ми не повинні вислуховувати, ані жодним чином визнавати заяви цих єпископів, яких сатана обманом змусив думати, що вони мають апостольську владу – апостольську спадщину.

Хоча народ Бога має первісне єпископство, дванадцятьох апостолів Агнця, як авторитет та вказівник, і є організований під єпископальним правлінням, тобто правлінням апостольських єпископів, тим не менше його організація є, строго кажучи, конгрегаціональною. Кожна громада Господнього посвяченого народу є цілковито вільною і повинна мати власну віру в Біблію та всі дорогоцінні правди Біблії. Жодна конгрегація і жодна особа не може бути зв'язана обіттами іншої конгрегації або інших осіб.

Конгрегація, Еклезія, Церква, сходячись разом, щоб діяти як одне ціле, щоб поклонятися разом, щоб служити Божій Справі разом, повинна це робити виходячи зі взаємного оцінювання Божественного характеру та Плану. Вона не є під нічийим правлінням або керівництвом, за винятком Біблійного єпископату – апостольських учень. Що стосується старших

та дияконів кожної конгрегації, їх потрібно вибирати з числа конгрегації, відповідно до вказівок Біблії. Жодна земна сила не має права втручатися в стосунки Божественно назначених дванадцяти апостолів та громади Господнього народу, яка постановила збиратися на основі апостольських рад. Це за один раз кладе край усім папським повноваженням та повноваженням усіх апостольських єпископів, фальшиво так названих.

Оскільки диякони та старші, пастори та учителі поставлені на становища служби та пошани голосами братів, це ставить конгрегацію в більш важливе становище, ніж її слуг. Та конгрегація, своєю чергою, зобов'язана не змушувати до того, що їй подобається, а діяти лояльно, на основі Божественної вказівки, даної апостолами в Біблії. Тому бачимо, як правда відносно цієї речі (з Божественного погляду) була значною мірою загублена протягом століть на некористь Церкви: деякі приймали одну частину Правди, інші – другу, і тільки деякі приймали цілу. Справді, ми виявили, що так було у випадку майже кожної доктрини.

І хоча подробиці представлено у “Викладах Святого Письма”, том VI, однак у згаданому вище містяться конкретні принципи. Хто повною мірою збагне ці принципи, той зможе оцінити подробиці. Залишиться тільки шляхом вдумливого ставлення та терпеливого обговорення вирішити у будь-якому невеликому зібранні всі подробиці справ, на основі Святого Письма. Так от, хоча зібрання дає певні повноваження та службу в руки вибраних старших і призначає ще інших допомагати їм в праці в якості дияконів, тобто слуг, тим не менше старші і диякони відповідальні перед конгрегацією, еклезією.

ЕКЛЕЗІЯ СТОЇТЬ ВИЩЕ ВІД СВОЇХ СЛУГ

У випадку дебатів присуд (рішення) конгрегації повинен вважатися правильним до відповідного часу. Якщо згодом виявиться, що він був неправильний, Господь здатний скерувати цю помилку в рішенні в доброму напрямку – для повчання. Наприклад, коли б думка зібрання якийсь час відрізнялася від думки старшого чи старших, для них було би властивим підкоритися вищому авторитету, яким є зібрання, Церква, Еклезія, бо той, хто

призначає, є вищим від того, хто призначений. Наш Господь влаштував порядок для зібрань, тобто Еклезій: “Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них”. Господь обіцяв бути зі зібранням. Він не казав: “Де є старший, там Я, і до нього збереться зібрання”, а “де є зібрання, там Я, і воно може призначити старшого, якого Я визнаю і благословлю, як його представника, для його добра – у міру того, як він намагатиметься залишатися придатною посудиною і бути Моїм слугою в благословенні цього зібрання”.

Оцінювання справжньої єдності між старшим і зібранням повинно допомогти старшим виховувати плоди та благодаті Святого Духа, описані св. Павлом як покора, доброта, терпеливість, братня доброзичливість, довготерпіння, любов. З іншого боку, конгрегація, еклезія, обравши когось з-посеред свого числа, щоб служити їй в якості старшого брата і дбати про її інтереси, повинна сподіватися, що вона обрала їх розсудливо на основі Господнього Слова та провидіння. Маючи такі сподівання, вона повинна бути готова підтримати та заохотити старшого, побачивши, що він намагається знати і виконувати Господню волю, вірно віддавати свій час і таланти в служінні зібранню. Та коли б зібрання згодом виявило, що, мабуть, не до кінця зрозуміло і виконало апостольські вказівки щодо вибору старшого, воно далі повинно бути доброзичливим та великодушним до нього, пам'ятаючи, що при його виборі саме воно допустило помилку, яку треба виправити на наступних виборах, при цьому прагнучи і молячись, щоб пізнати волю Господа ще краще та бути мудрішим у своєму виборі.

ОБОВ'ЯЗКИ ЕКЛЕЗІЇ

З цього погляду саме конгрегація повинна приймати рішення щодо кількості зібрань, які будуть проводитись, щодо того, де і хто буде їх проводити, а також щодо характеру лекцій або досліджень і т. п. Старший не повинен вирішувати жодної такої речі, хоча, як член конгрегації, він має таке ж право бути вислуханим, як і інші. Наскільки його високо цінують, настільки його думка матиме вагу в еклезії, зібранні, конгрегації. Тим не менше, зібрання ніколи не повинно забувати, що як би високо воно не цінувало старшого, він не є його провідником. Старших та всіх інших

треба слухати настільки, наскільки вони мудро інтерпретують учення Святого Письма.

Віriamo, що коли на ці принципи звертати увагу, схвалювати та дотримуватись їх, у зібраннях буде менше тертя. Старші, пам'ятаючи про коло своїх обов'язків і зі сумлінням прагнучи служити виходячи з цього, будуть стримуватися робити і казати багато з того, що не є їхньою справою і що могло би викликати труднощі серед членів зібрання.

ІСТОТНИЙ ФАКТОР ПІД ЧАС УСІХ ДИСПУТІВ

Загально треба визнати, що пиха є істотним фактором під час усіх диспутів у Церкві. Часом старший береться робити для зібрання більше, ніж воно собі бажає і ніж воно його уповноважило. Часом, керуючись хибними уявленнями, які панують серед усіх віросповідань християнства, він вважає своє старшинство владною посадою у Церкві, а не почесною службою, в якій він наділений правами, даними зібранням. Часом проблему створює хтось із членів зібрання, який, намагаючись зберегти права і повноваження зібрання, вдається до крайнощів і непотрібно чинить нападки на старшого, критикуючи його за те, що він, роблячи правильно, не робить цього докладно так, як цей доброзичливий брат думає, що він повинен робити.

Любов повинна застосовувати Золоте Правило. Ми повинні бути готові надати старшому стільки допустимої свободи дій, скільки самі хотіли б мати, коли би були на його місці, розуміючи, звичайно, що ця свобода повинна бути у повній згоді з Божим Словом. Далі ми повинні пам'ятати, що старший є слугою всього зібрання, а не якогось одного окремого члена. Тому критика його поведінки повинна походити від зібрання, а не лише від окремого члена. Якщо окремий член має якусь важливу думку, яку старший ігнорує, він повинен мати право запитати про думку зібрання в цій справі, щоб самому навчитися і навчити старшого, але жоден окремий член не повинен братися критикувати старшого або шукати помилок у його поведінці.

Якщо зібрання дає згоду на старшого, то особи, які думають по-іншому, мають право думати, як їм подобається, але повинні підкоритися більшості. Іншими словами, мир і лад

у зібранні є речами великої ваги в стосунку до усякого поступу у вивченні Біблії. Нічого не можна робити, що порушувало б мир та лад, хіба що з огляду на щось відверто погане, небіблійне. Тоді брат (сестра), звертаючи увагу на речі, які він (вона) вважає небіблійними, повинен мало говорити про те, що він (вона) думає, а представити, передусім, біблійні приписи, які, на його (її) думку, були порушені.

“БРАТОЛЮБСТВО НЕХАЙ ПРОБУВАЄ МІЖ ВАМИ”

Ці поради мають на меті поширювати і примножувати мир та єдність між Господніми братами скрізь, куди сягає цей журнал. Ми переконані, що всі зачаті одним Духом, Святим Духом, прагнуть знати і робити те, що правильне, що подобається Богу, прийнятне для Нього і служить найкращим інтересам Його Справи. “Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне”. “А коли хто не має Христового Духа, той не Його”. На нашу думку, коли ми всі є одне з Господом – маємо одне серце, одну волю – то наші труднощі майже цілковито походять із нашої голови, ми хибно розуміємо деякі принципи, які визначають Божественний порядок. І ці принципи, будьмо певні, є досконалі, правильні. Наскільки ми здатні прийти до згоди з цими принципами, настільки ми матимемо мир один з одним, радо допомагаючи іншому рухатись до Царства, в якому ми будемо мати частку з нашим Господом.

Постійно пам'ятаймо, що любов до всіх братів є вірною вказівкою, що ми маємо любов як Нові Створіння. А любов до братів означає, що в нас не буде бажання завдати їм кривди, що ми не казатимемо нічого поганого про них, хіба що це буде абсолютно обов'язкове. І, врешті, пам'ятаймо, що ми ніколи не повинні висувати злих здогадок щодо їхніх слів та вчинків. “Любов – виконання Закону”. “Хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває [через Його Дух]”. Бо навіть коли б ми роздали усі маєтки свої, щоб нагодувати вбогих, і віддали своє тіло на жертву, щоб бути спаленими в інтересах праведності, та любові не мали – Духа любові – то ми є ніщо в Божих очах (Рим. 13: 10; 1 Ів. 4: 16; 1 Кор. 13: 3).

“СЛУГИ ЙОГО СЛУЖИТИМУТЬ ЙОМУ”

Луки 8: 1-3; 9: 57-62; 10: 38-42

“Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили”

(Матвія 25: 40).

Заголовний вірш цього дослідження дає нам ключ до всього проповідування, яке проводив Ісус – наскільки про це свідчать записи. Одним із Його послань була Добра Новина про Боже Царство. Це далі Добра Новина, і той з Господнього народу, хто ще не навчився, що Боже Царство є осередком і суттю сподівання Церкви та надії світу, не почерпнув користі з читання Біблії та віри в неї. Юдеї, не готові до Царства, як народ, були позбавлені права стати спільниками Месії у цьому Царстві. Та не всі були позбавлені такого права, тому читаємо, що тим, які прийняли Ісуса, Він дав свободу стати синами Бога – через зачаття та помазання Святим Духом, яке настало у П'ятидесятницю.

ЦЕ СПРАВДІ ДОБРА НОВИНА

Божі сини, якщо залишаться вірними, будуть згодом з Ісусом – будуть спадкоємцями Божими і співспадкоємцями з Ісусом Христом, своїм Господом, у цьому небесному Царстві. Їм належатиме велика честь та благословення, бо вони будуть схожими на свого Учителя, будуть бачити Його таким, яким Він є, і будуть ділити Його славу. Та це ще не все. Якщо вони розвинуть у собі дух любові, то матимуть право на участь з Учителем у Його великій праці благословення людства, зняття прокляття і підняття людей зі стану гріха та смерті.

Це справді Добра Новина, як стверджує наша лекція! Цю саму Добру Новину проголосували ангели, які звістили про народження Учителя: “Бо ми благовістимо вам радість велику, що станеться людям усім”. Однак досі це було Доброю Новиною тільки для Божих слуг і служанок, Церкви. Проте воно стане Доброю Новиною для всіх, коли відкриються всі глухі вуха та розплющатимуться всі сліпі очі, і люди побачать славу Царства Месії.

Коли Ісус звіщав про Царство, Він при цьому ніколи не збирав пожертвувань. Немає жодної згадки, щоб Він коли-небудь збирав гроші або якимось чином випрошував їх. Багато хто бачить у цьому натяк на те, щоб послідовники Христа так само не просили про гроші, а використовували

власні кошти і ті гроші, які будуть їм дані добровільно. Проте кожен повинен вирішувати сам.

Серед зцілених була Марія Магдалина, з якої Господь прогнав сім демонів. Іншими словами, нещасна жінка була в стані, в якому багато хто знаходиться сьогодні, перебуваючи в притулках для божевільних. Її проблема не була пов'язана зі здоров'ям, а викликана виснажливим впливом з боку семи злих ангелів, які її опанували. Той, хто вірить біблійному посланню, повинен вірити, що є злі ангели – духовні істоти, які мають такий згубний вплив на людство, що можуть контролювати людей, і їм треба протистояти власною волею. Марія, мабуть, була заможною жінкою. Звільнена від влади демонів, вона була настільки вдячна Ісусові, що робила все, що могла, щоб служити Йому при кожній нагоді. Згадується, що інші шановані жінки також сприяли утриманню Господа.

“ДОЗВОЛЬ МЕНІ... БАТЬКА СВОГО ПОХОВАТИ”

Дехто приходив до Ісуса, очевидно, з думкою, що така обдарована та добре забезпечена всім необхідним в житті людина повинна бути багатою. Один такий чоловік сказав Господу: “Я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов”. Та його запал швидко охолонув, коли Ісус сказав, що в Нього немає маєтку, ані власного дому, хоча було багато домів, де Його радо вітали. Лисиці мають власні нори, а птахи – власні гнізда, натомість Син Людський не має дому, який міг би назвати власним. Тільки дуже щирі були охочі йти за вождем у таких умовах. Багатство приваблює багатьох, убогість – ні.

Інший сказав Ісусові по суті так: “Господи, можеш вважати мене одним зі Своїх учнів, але я маю батька і відчуваю, що повинен залишитися з ним до його смерті”. Відповідь Ісуса показує, яку вагу Він прикладає до кожної служби, що ми можемо виконувати в справі Небесного Отця. Він промовив до нього: “Зостав мертвим ховати мерців своїх. А ти йди та звіщай Царство Боже”.

ЧИ НЕ ПОРА ПРОКИНУТИСЯ?

Весь світ вже мертвий з Божественного погляду. Вирок смерті, який прийшов на Адама, охопив усіх його дітей. Як розуміємо зі Святого

Письма, єдиними, хто має хоч трохи життя в теперішньому часі, є ті, хто пов'язаний з Життєдавцем, Ісусом. Учитель дає зрозуміти, що вони повинні здобути інший погляд на життя. У світі є вдосталь тих, хто приділяє увагу земним речам, і небагато тих, хто приділяє увагу величнішій та важливішій праці проповідування Царства та збирання класу Царства.

Це найважливіша праця у світі, тому що це Божа праця. А ті, хто зайнятий в ній, співпрацюють з Богом. Ще раз зауважте, що Боже Царство заслуговує на те, щоб його проповідувати і жертвувати собою заради нього. Тому дивно, що останнім часом так мало проповідується в цьому напрямку. Іншими словами, Послання Євангелія, яке проголошували Ісус та Його учні, забуте, загублене, занедбане. Чи не пора всім дослідникам Біблії прокинутися до цього великого привілею проповідувати те саме Послання, яке Учитель та призначені Ним особи проповідували в Першому Приході?

УРОКИ, ЯКІ ВАРТО ЗАСВОЇТИ

Ще інший підійшов до Ісуса, кажучи: “Я піду за Тобою, та хотів би спочатку піти і попроситися з домашніми. Я ще трохи побуду з ними, а вже потім буду з Тобою в праці”. Ісус зовсім не проявив бездушності, коли сказав у відповідь: “Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озираться, не надається до Божого Царства”. У світлі цих вимогливих слів, хто з-посеред Господнього посвяченого народу сьогодні надається до цього Царства?

Ми не повинні судити інших, а тільки кожен себе самого. Однак, в цілому, хіба ми не знаємо, що багато хто не тільки озираться назад і дбає усіяко про життєві вигоди, але й поринув у численні розкоші, утіхи та легковажні вчинки світу? Питання надзвичайно глибоке. Скількох із нас Господь вважатиме придатними до Царства – до становища з Ним у славній Месіанській

Імперії, яка, віримо, так близько – у дверях? Мова йде, мабуть, про певний принцип. Ті, кого не поглинають інтереси Царства, бажання мати його благословення та участь у розподілі цих благословень іншим, правдоподібно, не удостояться після зміни у воскресінні виконувати працю, яку, як Він запланував, треба виконати для людства.

Урок завершує історія про Марту та Марію. Обидві любили Спасителя, та проявили свою любов по-різному. Ісус не зганив Марту та її старанність, щоб приготувати їжу і заспокоїти Його потребу, але Він особливо оцінив дух Марії, який спонукував її сидіти біля Його ніг і слухати чудові слова життя. Їй припала краща частка, сказав Ісус. Отже, в нашій службі Учителю пам'ятаймо, що Йому особливо до вподоби, коли ми щиро прислухаємося до Його слів та намагаємось наповнюватися Його Святим Духом і керуватись ним.

Нинішня лекція показує особливі види служби, які проявилися в різний час під час служіння нашого Господа. Прийнятна служба, як і прийнятне прославляння, має прийти як плід любові до Господа. Наскільки хто любить, настільки служитиме. Платнею не можна купити цей вид служби, і переслідування не можуть їй перешкодити.

Хто мав привілей служити Господу Ісусу особисто, той, безсумнівно, був високо привілейований. Але при цьому ми усвідомлюємо загальний принцип, викладений в нашому вірші: той, хто служить будь-кому, кого Господь називає Своїми братами, насправді служить Йому. Він приймає цю службу як службу Йому. Яка важлива думка і яка цінна! Не дивно, що всі, хто справді вірить Господньому Слову, повинні бути повними запалу в службі своїм братам! Апостол нагадує, що ми повинні також класти своє життя за братів, так як Христос помер за всіх.

R5370 (1913 p.)

НАДІЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ВІКУ

*“Тим, хто витривалістю в добрім ділі шукає слави, і честі, і нетління, життя вічне”
(Римлян 2: 7).*

Покликання цього Євангельського віку є покликанням до слави, честі та безсмертя. Як каже апостол Петро, Бог нам “дарував цінні й превеликі обітницї, щоб ними ми стали учасниками

Божої природи” (2 Петр. 1: 4, Хом.). Св. Павло каже, що ми “покликані в одній надії нашого покликання” – Надії, виставленій перед нами. Чи ми всі здобудемо цю велику нагороду? Ні. Деякі відступлять. “Та ми не з тих, що відступають собі на погибель, а з тих, що вірують [і йдуть далі], щоб врятувати душу [своє життя]” (Євр.

10: 39, Хом.). Ті, які відступають, йдуть на Другу Смерть. Для них не залишається нічого, окрім вічного знищення. Вони загинуть як нерозумна звірина (2 Петр. 2: 12).

Ми відкуплені від шеолу, гробу, могили. Бог згодом визволить все людство і дасть йому можливість прийти до знання Правди. Тільки відносно мала частина досі стала причасницею Святого Духа. Тільки духовно зачаті здатні бачити речі, запропоновані сьогодні. То ж “очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують”. Це єдиний клас, з яким Бог має справу в нинішньому часі, – зачаті Святим Духом.

ПЕРЕМОЖЦІ І “ПОВНІ ПЕРЕМОЖЦІ” (Хом.)

Та між тими, які зачаті Святим Духом, є різниця. Праця кожного буде випробувана “вогнем”. Апостол говорить нам, що деякі будуватимуть зі золота, срібла та дорогоцінного каміння Божественних обітниць. Він каже також, що інші будуватимуть з дерева, сіна та соломи, що цей останній клас зазнає втрати, однак спасеться, “але так, як через огонь” (1 Кор. 3: 12-15). Остаточо тільки ті з класу Мудрих Дів, які скопіювали характер Господа, вважатимуться “повними переможцями”. “Повні переможці” – це ті, які жертвують себе добровільно, як робив наш Спаситель. Інші не вважатимуться “повними переможцями”. “А переможцеві... Я дам владу над поганами”. Вони є більш ніж простими переможцями, вони стають Царським Священством. Вони успадкують безсмертя, отримують найвище благословення.

Бачимо, що в Об. 7: 4 та 7: 9 представлено два класи. У першому класі є по дванадцять тисяч із кожного з дванадцяти поколінь Ізраїлю – сто сорок чотири тисячі загалом. Це ті, які “йдуть за Агнцем, куди Він іде”. Вони стоятимуть з Агнцем на горі Сіон і сидітимуть з Ним на Його Престолі. Гідні з різних поколінь Ізраїлю були прийняті в першому приході і отримали зачаття Святим Духом у П’ятидесятницю. Але з буквального Ізраїлю не вдалося зібрати повне число. “Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи” (Рим. 11: 7).

Під час цього Євангельського віку Бог укомплектовує вибраних, доповнюючи нестачу, щоб завершити сто сорок чотири тисячі, віддаючи тим, які входять, вакантні місця.

Апостол каже: “Бо не хочу я, браття, щоб ви не знали цієї таємниці, щоб не були ви високої

думки про себе, що жорстокість сталась Ізраїлеві почасті, аж поки не ввійде повне число поган”. “Прийде з Сіону Спаситель, і відверне безбожність від Якова”, Мого народу (Рим. 11: 25, 26). Спасителем є Христос, Голова, і Церква, Його Тіло. Цей Спаситель благословитиме всіх, які стануть ізраїльтянами.

Образ в Об. 7: 9 показує Велику Громаду. Читаємо, що Іван бачив велику громаду зі всіх націй, племен, народів та мов – число, не встановлене наперед, не визначене, яке жодна людина не може підрахувати, бо цього числа ніхто з людей не знає. З ними поводитимуться так, що їм доведеться обмити свої одяги в крові Агнця, і вони стоятимуть перед Престолом, замість того, щоб сидіти на Престолі. Вони матимуть вічне життя, але не матимуть безсмертя. Тільки Мала Черідка, клас Нареченої, матиме безсмертя. Клас Нареченої буде заслуговувати на те, щоб уникнути утиску, який приходить на світ. Вони бережуть свої одяги незаплямленими від світу. Якщо трапиться пляма або зморшка, вони негайно звертаються до Престолу небесної благодаті і знаходять милість, допомогу та очищення в часі потреби.

ДВА КЛАСИ В ЦЕРКВІ

Таким чином, бачимо, що буде два класи – Мала Черідка і Велика Громада. Всі вони були образно представлені в первороджених Ізраїлю, які врятувалися, перейшли, у ніч, коли Ізраїль залишав Єгипет. Тому всі вони будуть Церквою Первороджених. Але частина з них здобуде Божественну природу як Наречена Христа, а частина здобуде вічне життя, схоже на те, яке мають ангели.

На початку тільки Отець мав безсмертя. Логос був первородженим у Отця, був Початком Божого творива, Первородженим з усякого створіння, і через Нього сталося все, що сталося. Св. Іван розповідає, що “на початку був Логос, і Логос був з Богом, і Логос був богом. Все вчинено Ним, і без Нього нічого не вчинено” (КJV). Тож ми розуміємо, що ангели, начальства, сили, херувими, серафими, а також людина – все було безпосередньо створено цим Логосом, хоча не Його власною силою.

Все від Отця, все через Сина, і ми через Нього. Божественну природу має, по-перше, Єгова; по-друге, її має наш Господь Ісус; і, по-третє, її також матиме Церква, Дружина Агнця. Велика Громада буде на духовному рівні, бо вона зачата Духом.

“НЕХАЙ У ВСІХ БУДЕ ШЛЮБ ЧЕСНИЙ”

Що би інші не казали або не робили, кожен із Господнього народу повинен керуватися у своєму розумі буквою та духом Божого Слова, Біблії. Воно каже: “Нехай у всіх буде шлюб чесний та ложе непорочне” (Євр. 13: 4, Гиж.). Св. Павло радив, щоб ті з Господнього народу, які бажають віддатися цілковито Божественній службі, були в змозі виконувати свою жертву з радістю не вступаючи в подружні стосунки. Він представляє логіку цього аргументу, але не каже, що подружній стан не є святий або не є чистий, чи якимось чином суперечить Божому Закону. Він лише стверджує, що одружений чоловік, цілком зрозуміло, буде намагатися догодити дружині, і що заміжня жінка буде природно і властиво прагнути догодити чоловікові.

Таким чином, перебування в подружньому стані так чи інакше відволікатиме від цілеспрямованості, з якою особа здатна служити Богу в тілі та в душі (1 Кор. 7: 32-35). Св. Павло нагадує Церкві, що він зрозумів, що самотній, безшлюбний стан корисний, що він зумів виконати більше служби, ніж коли б мав зобов'язання дбати про свою супутницю і виконувати свої обов'язки перед нею.

Та св. Павло виразно показує, що в Бога немає жодного закону, який би забороняв братам та сестрам у Господі побиратися, якщо вони вирішать, що це бажано чи потрібно у їхньому випадку, якщо вони вірять, що тим самим виконуватимуть свої обіти посвячення більш прийнятним чином.

Згадуємо про це, бо у деяких випадках брати та сестри, даючи поради неодруженим, виходять за межі написаного, вкладаючи на них тягарі, про які Господь ніколи не згадував, кажучи їм, що одружитися означає втратити нагороду нашого Високого Поклику. Добрі наміри не можуть виправдати таку поведінку.

Крім того, недавно ми чули про одне подружжя, яке має маленьку дитину, яку, звичайно, дуже любить. Мати була вражена, як кілька сестер дали їй зрозуміти, що вона повинна вважати ганебним бути матір'ю з огляду на наші сподівання великих змін у короткому часі.

Віримо, що ці дорогі сестри зробили помилку. Вони, звичайно, мають право думати і поступати у своєму житті згідно з переконанням, якою є воля Господа. Але вони не мають права судити інших за наявність відмінної думки про цю річ. Кожен слуга стоїть і падає для свого Пана. Ніщо в Біблії не говорить зневажливо про батьківство або материнство – зовсім навпаки.

Якщо, як радить апостол, деякі з Господнього народу дійшли взаємної згоди жити самотнім життям, це їхня власна справа. Якщо вони зробили себе євнухами в інтересах Господньої справи, вони, очевидно, будуть мати більше нагод, енергії та засобів, щоб вкласти їх у службу Богу. Ця жертва є їхнім власним вибором, і вони повинні сподіватися від Господа такої нагороди, яку Він вважатиме найкращою. І якщо це їхній вибір, і вони за це будуть нагороджені, то ми повинні пам'ятати, що інші мають такий самий вибір і можуть, якщо вважатимуть розсудливим, обрати протилежний шлях без осуду з нашого боку і, звичайно, з відчуттям, що ми не маємо найменшого права обмежувати їхні громадські права та привілеї.

Золоте Правило дуже помічне для нас у наших стосунках із братами, а також зі світом. Ми повинні робити іншим так, як хотіли б, щоб вони робили нам. Ми повинні дати їм таку ж свободу, яку вважаємо властивою для себе.

Побоюємось, що деякі наші читачі не приділили достатньо уваги 12 розділу 6-го тому Викладів Святого Письма, який обговорює цю тему детально.

R5353 (1913 p.)

ЯК ІЗРАЇЛЬ ПЕРЕЙШОВ ЙОРДАН?

Ісуса Навина 3: 7-17

“Не бійся, з тобою бо Я” (Ісаї 41: 10).

За три дні до призначеного часу переходу Йордану юрби Ізраїлю вирушили під Божественним керівництвом із високих схилів Надйордання в напрямку ріки. Йордан, як звичайно в цю пору,

був повний до берегів. Маючи зазвичай приблизно дев'яносто футів завширшки, ріка тепер розлилася на всі п'ятсот футів.

Ханаанеяни в цілому і мешканці Єрихону зокрема, хоча сподівалися нападу, не чекали

його тоді, коли ріку неможливо було перейти, а береги ледь виднілися. Також ізраїльтяни мали можливості проявити віру або сумнів щодо того, коли їм входити в Ханаан. Факт, що нічого не згадується про сумніви, побоювання або нарікання, дає зрозуміти, що труднощі в пустелі навчили їх цінних лекцій віри в Бога і довіри до Божественних розпоряджень.

Настав день переходу. Ісус Навин, дотримуючись Божественної вказівки, наказав священикам нести ковчег і йти перед народом до краю ріки, доки їхні ноги не опиняться у воді. Як тільки ноги торкнулися води, вона почала спадати. Вирушивши вперед, вони зупинилися аж посередині кам'янистого русла Йордану, продовжуючи нести Ковчег Завіту, що представляв Божественну обітницю, яка дозволила їм вийти з Єгипту і сподіватися величних наслідків.

Юрби Ізраїлю, розтягнувшись вздовж берега Йордану на кілька миль, вирушили з Моаву до Ханаану. Так відбувся перехід. Дванадцять великих каменів, які представляли дванадцять поколінь, були взяті з русла Йордану і складені на березі як монумент, як пам'ятний знак про Божу допомогу, тоді як дванадцять каменів із берега були перенесені до русла ріки як схожий пам'ятний знак. Під кінець священики вирушили за народом до берега Ханаану, після чого води невдовзі почали повертатися до русла, як і попередньо.

ЯК ВІДБУЛОСЯ ЧУДО?

Факт, що ми можемо дізнатися з певною мірою достовірності, як відбулося це чудо, жодним чином не применшує його значення. Для Бога жодна річ не є чудом, оскільки Він Своєю силою здатний виконати Свою волю в кожному випадку. Багато речей вважаються чудесами тільки тому, що ми не можемо збагнути Божественні методи. Ми самі є чудом, влаштовані надзвичайним і дивовижним чином. Те, як ростуть рослини, квіти і навіть стебла трави, є для нас дивом, чимось, що лежить цілковито поза межами наших можливостей і загалом нашої уяви про те, що відбувається.

Опис подає чітко, що накопичення вод відбулося в околицях міста Адам. Проф. Райт з великою ймовірністю встановив його місцезнаходження – сімнадцять миль вище від Єрихону, біля Йордану. Як стверджує професор, води утворили щось на зразок озера внаслідок зсуву, який перекрив крутоберегий вузький прохід,

яким тече ріка. Характер рельєфу в цій околиці сприяв загородженню вузького русла Йордану через зсув схилів пагорба. Справді, історія розповідає, що схожий зсув стався в цій околиці у 1267 році і перегородив Йордан на кілька годин, залишивши русло ріки достатньо сухим після того, як вода стекла до Мертвого моря.

Проф. Райт каже, що “збіг умов, про які свідчить біблійна оповідь, такий разючий, що геологи навряд чи сумніваються в тому, чи повірити опису. Водночас опис сам по собі настільки докладний і вільний від вигаданих подробиць, що літературні критики вважають його оригіналом, неприкрашеною розповіддю наочного свідка”.

Дивовижним у цій історії є те, як Божественний наказ вирушати докладно збігся в часі з обставинами та умовами.

ЗАСВОЄНИЙ УРОК

Каміння, складене на пам'ять, мало бути свідком для майбутніх поколінь про великий чин Божественного провидіння для Ізраїлю. Ісус Навин застеріг: “Коли взавтра запитають вас ваші сини своїх батьків, говорячи: «Що це за каміння?» То познайомте ваших синів, говорячи: «По сухому перейшов був Ізраїль цей Йордан, бо Господь, Бог ваш, висушив воду Йордану перед вами, аж поки ви не перейшли, як зробив був Господь, Бог ваш, морю Червоному, яке Він висушив перед нами, аж поки ми не перейшли, щоб усі народи землі пізнали руку Господню, що сильна вона, щоб боялися ви Господа, Бога вашого, по всі дні»” (Іс. Нав. 4: 21-24).

ВХОДЖЕННЯ ДО ВІДПОЧИНКУ ХАНААНУ

Св. Павло в Євр. 4: 5-8 висуває думку, що входження Ізраїлю в Ханаан під проводом Ісуса Навина зображувало входження Церкви до відпочинку віри та особливого привілею під проводом позаобразного Ісуса Навина – Ісуса. Ізраїльтяни врешті відпочили від мандрів пустелею. Для них це була надзвичайна зміна, блаженна зміна, однак вони ще повністю не збагнули всього, що Бог обіцяв їм. Повністю збагнути вдасться тільки в самому Едемі, внаслідок славної реституційної праці Месії. Стежачи за думкою апостола, ми розуміємо, що події з Ізраїлем до часу, як помер Мойсей, представляли Епоху Закону, яка закінчилася на хресті. Епоха Євангелія, починаючи від П'ятидесятниці, зображена переходом Йордану

і оволодінням землею, оскільки Ханаан означає відпочинок.

“Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували”, – залежно від нашого прояву віри. Хто проявляє багато віри, той може мати багато відпочинку, може перемагати і бути спокійним. Хто має менше віри, той матиме менше відпочинку і зможе тільки частково скористатися зі своїх привілеїв. Штурм Єрихону та інших міст Ханаану зображував війну Нового Створіння, зачатого Святим Духом, із речами плоті, бажаннями плоті, слабостями та вадами плоті. Господнє слово до тих, які увійдуть до Його відпочинку, таке: “Будь сильний та відважний? Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити”.

Ті, кому бракувало віри, взагалі не увійшли до Ханаану, а померли в пустелі. Тому читаємо: “Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи”. Тільки вірні становитимуть Божих Вибраних. Тільки вони можуть перейти зі старих умов до нових. Тільки вони переходять від смерті до життя без буквального вмирання. Весь цей Євангельський вік Бог надолужує нестачу з Ізраїлю, покликуючи схожий клас зі всіх націй, народів, племен та язиків. Кожен покликаний повинен проявити віру і перейти Йордан у значенні започаткування нового життя – життя відданості Богу, життя боротьби з гріхом та слабостями, що укоренилися у його власній плоті.

Ми погоджуємося зі словами апостола, що “до Його відпочинку входять ті, що ввірували”. Весь посвячений Божий народ може засвідчити, що він має відпочинок, мир, радість, благословення, яке світ не може ані дати, ані забрати, і яке залежить від вірності та відданості. Але

це ще не все. Бог передбачив щось набагато краще. Апостол каже: “Отож, людові Божому залишається суботство, спочинок” (Євр. 4: 9).

У цей небесний спочинок можна увійти через удосконалення Нового Створіння у Першому Воскресінні. За відданість та вірність у веденні доброї боротьби віри проти світу, плоті та противника Господь обіцяє славну зміну “раптом, як оком змигнути”, – участь у Його воскресінні до досконалості Божественної природи, набагато вище ангелів, “усякого уряду, і влади” разом із Ним у славному Месіанському Царстві, через яке світ людства також зазнає благословення (Лк. 12: 32).

ГОСПОДНЯ СУБОТА

Св. Павло дає зрозуміти, що сьомий день (субота Закону) зображував нинішній стан Господнього народу, в якому він має відпочинок, мир і Божественну милість навіть у недосконалих умовах. Та справжня субота прийде до нас тоді, коли ми зазнаємо зміни у нашому воскресінні. Тоді ми відпочиватимемо від гріха. Ми також відпочиватимемо від наших слабкостей та вад, бо всі вони проминуть. Нові Створіння будуть істотами без недоліків, вад та докорів: “Сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”.

Слабості інших вже не викликатимуть у нас неспокою. Відпочинок славного стану Церкви буде досконалим. Але перш ніж ми можемо увійти до цього відпочинку, ми повинні показати тут, що заслуговуємо на нього – через ведення доброї боротьби віри, вхопившись вічного життя, на запропонованих нам умовах, йдучи вірно за Учителем.

R5345 (1913 p.)

ПАДІННЯ ЄРИХОНУ

Ісуса Навина 6: 8-11; 6: 14-20

*“Тому, хто вірує, все можливе”
(Марка 9: 23).*

Єрихон був містом оточеним фортечною стіною і знаходився приблизно у п'яти милях від Йордану. За теперішніми мірками він був невеликим містом, та мури були для нього обов'язковими з причини частих вторгнень із Сирії з одного боку, і з Єгипту – з другого, оскільки він був розташований на одному з головних торговельних шляхів, що вів далі через

гірський перевал. Опис подає, що місто було дуже багатим не тільки дорогоцінними металами, але й дорогими виробами, одягом і т. д.

Господь постановив щодо Єрихону та всіх інших міст Ханаану, що вони посвячені – “cherem”. Ізраїльтяни були ведені в Ханаан не для того, щоб грабувати. Вони були виконавцями Божественного присуду на мешканців Ханаану, поділених на дрібні князівства, в яких кожне місто становило осередок окремого князівства.

Як подає історія, вони постійно воювали одне з одним, були жахливо зіпсованими – щось на зразок содомлян. Їх потрібно було знищити, тому що вони більше не приносили користі в умовах, в яких жили, ані для себе, ані для інших. Бог вважав за краще їх позбутися.

У великому в'язничному домі Шеолу, гробу, вони чекають на більш сприятливий час Царства Месії, на своє звільнення і на сприяння у тому, щоб позбутися деградації та смерті, як це обіцяно всьому людству через насіння Авраама: “І поблагодословляться в потомстві твоїм усі народи землі”.

Ізраїльтяни, як виконавці Божественного присуду, мали знищити міста Ханаану та всіх їхніх мешканців, тварин і все майно. Винятком мали бути речі з металу, та навіть їх ізраїльтяни не могли забрати для свого вжитку, бо ті були задалегідь посвячені Господу для облаштування та прикраси Намету та Храму.

“ВОЖДЬ ГОСПОДНЬОГО ВІЙСЬКА”

Після переходу Йордану ізраїльтяни отаборилися в половині шляху між рікою та Єрихоном. У місті наглухо замкнули брами, сподіваючись витримати довгу облогу. Ісус Навин розумів, що перш за все доведеться напасти на Єрихон, але, очевидно, не знав, як його облягати та здобути. Розвідуючи околиці Єрихону, він наткнувся на озброєного воїна і одразу запитав, чи той приятель, чи ворог Ізраїлю. Відповідь була, що він – Вождь Господнього війська. Очевидно, один з ангелів був посланий матеріалізуватися і з'явитися як людська істота, маючи на собі людський одяг та зброю, щоб повідомити Ісуса Навина про Божественні плани. Треба пам'ятати, що Біблія часто згадує про такі появи духовних істот, що приховували свою особистість, приймаючи на себе людські тіла, людський одяг і т. п., в яких вони їли, розмовляли і т. д. як люди. Пам'ятаємо, що таким самим чином Господь Ісус після Свого воскресіння з'являвся учням у різному вигляді, часом схожому на Його розп'яте тіло, а ще частіше – як садівник, подорожній і т. п. Схожим чином три духовні істоти одного разу з'явилися Аврааму – не тільки в людських тілах, але й одягнені в людське убрання. Вони їли та розмовляли з Авраамом (1 М. 18: 8, 9), хоча він не знав, що це ангели, доки вони самі про це не розповіли.

Через цього небесного посланника Ісусу Навину був відкритий Божественний план

захоплення Єрихону. Той негайно приступив до його впровадження. Кожного дня урочиста процесія проходила довкола засудженого міста. Спереду йшов військовий ескорт із різних поколінь. Слідом йшла група священників, які пронизливо сурмили в баранячі роги. Далі йшла наступна процесія – ар'єргард, правдоподібно, воїни. Виходячи з виразних наказів, не мало бути ні голосу, ні погроз, ні вигуків. Все мало відбуватися якомога більш урочистим, траурним чином, за винятком сурмлення в баранячі роги – в ті самі, якими проголошувався кожний новий рік і особливо та передусім Ювілейний рік.

Урочиста траурна процесія обходила Єрихон щодня протягом шести днів. На сьомий день вони обійшли місто сім разів, здійнявши під час останнього обходу багатоголосий крик, поки священники сурмили в баранячі роги. Зробивши останній обхід довкола міста, ізраїльтяни зупинилися навпроти нього, продовжуючи сурмити, і тут мури міста завалилися і впали. Переклад у нашій Біблії, що мури впали “руїною” (Кул.), здається надто категоричним, щоб передати зміст оригіналу. Мури міста рухнули і впали безпосередньо перед Ковчегом Завіту. Але не всі мури впали, бо опис подає, що частина муру, де був дім Рахави, не впала (Іс. Нав. 2: 15-19). Мур впав настільки, щоб ізраїльські воїни змогли легко і швидко проникнути в місто і завершити діло знищення, як наказав Господь.

Якщо хтось скаже, що така подія суперечить здоровому розуму, ми відповімо, що все в Божественному задумі можна легко здійснити під Божественним наглядом. Цілком можливо, що під Божественним керівництвом падіння муру Єрихону перед ізраїльтянами спричинив поштовх землетрусу. Коли ми розглядаємо всі обставини, згадані в Біблії, то цілком правдоподібно, що Бог таким чином втрутився, щоб виконати Свої задуми.

Проф. Райт каже: “Посередньою причиною падіння муру був якийсь підземний струс, який повалив стіни частини міста, де стояли люди, або ж утворилася прірва, в яку вони провалилися. Це цілком можливо в регіоні, де бувають землетруси”. Проф. Лоусон описує схожі наслідки землетрусу поблизу Сан-Франциско, кажучи: “Хвилі струсу, що пройшлися по пружинистій скелястій породі з малою амплітудою, мабуть, перейшли у повільні коливання великої амплітуди, що стали надзвичайно руйнівними”.

Проф. Райт додає: “Усі димарі околиці [Оукленда] попадали на землю, а цегла розсипалася по землі немов зерна пшениці, що падають з рук сіяча. Опис подає, що у призначений час мури [Єрихону] впали; і ми вправі вірити, що катастрофа була пов’язана з землетрусом, який відбувся синхронно з останнім сурмленням баранячих рогів. У світлі історії та геологічних умов цього регіону, згадана історія має всі ознаки справжньої та автентичної розповіді про подію, настільки дивовижну, що коли б вона була тільки переданням, то вважалася б фантастичною та неймовірною. Для геологів, які вірять у Бога, вона цілком вірогідна. З погляду текстології, вона є вільною від міфічних коментарів, а, отже, не прикрашена традицією”.

Захоплення Єрихону, мабуть, пов’язане з певним образним значенням. У певному сенсі Єрихон, як їхня столиця, представляє всі міста Ханаану. Шість днів спокійного маршу довкола міста, коли не відбувалося нічого окрім свідчення, представляють шість великих Днів великого Тижня – кожний день тривалістю тисяча років. Впродовж історії світу Гріх міцно укріпився і став неприступним. Господній народ тільки свідчив проти нього – сурмив у сурми – говорив біблійне Послання, що остаточно Гріх буде знищений: “Господь... безбожних усіх... понищить”. Вони загинуть “немов звірина нерозумна”. “Вони кару приймуть, вічну погібіль” – “Другу Смерть” (Пс. 145: 20; 2 Петр. 2: 12; 2 Сол. 1: 9; Об. 20: 14).

Але все це свідчення принесло мало результатів. Ми чекаємо на великий Сьомий День – тисячу років панування Месії. У ньому цитадель зла буде оточена сім разів, тобто повністю. Тоді пролунає переможний вигук, і міцні мури гріха та неправди, фальші сатани, людських вигадок впадуть. Сатана буде зв’язаний на тисячу років, щоб більше не зводити нікого, і кожна зла річ та принцип, а також всі, хто любить гріх, будуть навіки знищені Другою Смертю. Так буде запроваджена славна епоха, на яку ми так довго чекали і про яку молились, в якій не буде більше прокляття, зітхання, плачу та вмирання.

Ця перемога прийде під проводом та керівництвом Еммануїла, Вождя Господнього війська, Вождя нашого спасіння. Христос та Церква будуть у той час за завісою в славі Царства на духовному рівні, натомість на земному рівні будуть представники Царства, хоча їхнє правління та вказівки будуть під керівництвом

та розпорядженнями духовних, прославлених істот. Святе Письмо дуже виразне у своїх твердженнях, що до Небесної громади у воскресінні належатимуть тільки ті, які були зачаті Святим Духом під час Євангельського віку, починаючи від П’ятидесятниці.

Славні характери, які були перед Ісусом та Церквою, на зразок Івана Хрестителя, можуть бути приятелями Нареченого та приятелями класу Нареченої, та самі належатимуть до іншого класу. Оскільки ніхто не був зачатий Святим Духом перед Жертвою Голгофи, ніхто також не міг народитися з Духа перед цим. Св. Павло каже, що для всіх шляхетних характерів минулого, таких як Мойсей та інші, перерахованих в Євр. 11: 1-40, настануть славні благословення. На завершення розповіді про їхнє життя та благословення, він дає запевнення Церкві, що ці Стародавні Гідні не стануть доскональними без нас (Церкви). Бог передбачив щось краще для нас (Церкви). Нашою кращою часткою є здобуття духовної природи, щоб бути схожими на ангелів і навіть бути вище від ангелів, і розділити з нашим Відкупителем Його славу та безсмертя.

Тим не менше, нагорода Стародавніх Гідних буде славною. Повернувшись із гробу як досконалі людські істоти, вони будуть величними прикладами для світу в тому, чим буде Реституція для всіх, хто прийде до згоди з Царством Месії. Для них випаде частка та честь бути представниками Царства в якості Князів, тобто Правителів, по всій землі (Пс. 45: 17).

Які щедрі Божественні задуми! Наш великий Творець є Джерелом благословень, роздаючи на кожному кроці Свої милості. Наш Господь Ісус, великий Вождь нашого спасіння, Який показав Свою відданість Отцю до самої смерті на хресті, вже здобув найвище становище після Єгови. Вірна Церква, йдучи слідом за Відкупителем вузьким шляхом самопожертви, буде наступною після Нього в Його славі та Царстві. Тоді на кожну людину, у своєму порядку, протягом тисячі років проллються Божественні благословення, щоб підняти всіх із гріха та деградації назад до досконалості, яку мав Адам в Еденському домі. Результатом буде “слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля”. Для всіх, налаштованих проти, прийде знищення з-посеред народу Другою Смертю (Дії 3: 23).

ГРІХ ЖАДІБНОСТІ

Ісуса Навина 7: 1-26

“Знайте, що ваш гріх знайде вас”

(4 Мойсея 32: 23).

Ізраїльтяни, повні віри та запалу після перемоги над Єрихоном, продовжили завойовувати Ханаан. Послано шпигунів до Ай. Вони, повернувшись, розповіли, що місце там невелике і що сил у складі двох або трьох тисяч чоловіків буде цілком достатньо для його захоплення. Справді, маючи досвід здобуття Єрихону, вони сподівалися, що жоден ізраїльтянин не загине, що їхні вороги будуть настільки перестрашені, що чинитимуть малий опір або не чинитимуть жодного. Та події біля Ай розгорталися по-іншому. Загибло тридцять шість ізраїльтян, а саме ізраїльське військо, збагнувши, що воно позбавлене Господньої підтримки, кинулося утікати перед своїми ворогами.

Ісус Навин а з ним і старші Ізраїлю були спантелечені. Вони впали ниць перед Ковчегом Завіту, оплакуючи лихо і особливо боячись того, який вплив ця поразка може мати на їхніх ворогів: заохочуючи їх та вкидаючи у відчай Ізраїль, який був образним народом Бога.

ЗАКЛЯТА, АБО ПРИСВЯЧЕНА, РІЧ

У нашому перекладі вжите слово “заклята річ”, хоча правильніше було би сказати “присвячена”. Господь повідомив Ісуса Навина, що Ізраїль втратив Божественну милість через свою невірність. Коли захоплено Єрихон, один із вояків забрав частину здобичі. За наказом Господа вся здобич була присвячена заздалегідь, тому це було ламанням домовленості, і військо Ізраїлю не могло мати благословення до часу вияснення справи.

Щоб весь народ міг засвоїти урок, Господь наказав представникам всіх племен з'явитися перед Ним, щоб кинути жереб і вказати на плем'я, до якого належала винна особа. Схоже були піддані випробуванню різні роди цього племені, аж знайдено один рід. Так крок за кроком справа дійшла до Ахана, на якого вказано як на винного – на причину лиха.

“І сказав Ісус до Ахана: «Сину мій, воздай же славу для Господа, Бога Ізраїлю, і признайся Йому, і подай мені, що ти зробив? Не скажи неправди передо мною!» І відповів Ахан до Ісуса та й сказав: «Дійсно, згрішив я Господеві, Богові

Ізраїлю, і зробив так та так. І побачив я в здобичі одного доброго шінеарського плаща, і дві сотні шеклів срібла, і одного золотого зливка, п'ятдесят шеклів вага його, і забажав я їх, і взяв їх. І ось вони сховані в землі в середині намету мого»”.

ПОКАРАННЯ АХАНА

Покаранням Ахана стала смерть через каменування, і після каменування труп спалено, що символічно свідчило про те, що в нього немає надії на життя в майбутньому. На нашу думку, це було частиною загальної алегорії, і Ахан, член роду Адама, повинен остаточно мати частку з усією рештою людства у відкупленні, забезпеченому смертю Ісуса. Також содомляни були знищені вогнем із неба і образно представляли клас, який помре Другою Смертю. Та ніхто не може померти Другою Смертю без попереднього звільнення певним чином від осуду першої смерті – Адамової смерті. Все це було тільки образом, тінню класу, який грішить свідомо, а також тінню вічного знищення, яке прийде на нього, немов на німих тварин.

Як содомляни не мали жодного знання, ані благословення через Ісуса, так і Ахан. Як содомляни, відкуплені заслугою Ісусової жертви, прокинуться від сну смерті під час Месіанського віку, а їхні життєві обставини будуть більш задовільні, ніж обставини мешканців Хоразіна та Віфсаїди, так буде, напевно, і з Аханом. Апостол говорить, що ці образні події минулого були дані як приклад знищення, яке стане остаточним покаранням усіх, хто добровільно, свідомо і з розумінням відкине Господні шляхи (1 Кор. 10: 11; Юди 1: 7).

ЖАДІБНІСТЬ У НАШІ ДНІ

Можливо, що ніколи в історії світу не було стільки жадібності, як у наші дні. Мало хто у будь-якому місті, у будь-якому народі зробив би інакше, ніж Ахан! Коли б усіх таких каменували або палили, світ був би одним похоронним вогнищем. Щоправда, їх не стримує жоден страх перед таким покаранням. При цьому більшість з них каже, що вірить, що за всі такі гріхи покаранням є вічні муки. Справді, багато з тих, хто готовий засудити прокляття з боку Ісуса Навина та ізраїльтян, що каменували Ахана, готові

вірити, що Бог Любові, Бог усякої Благодаті, Отець усіх Милостей буде удесятеро гірший до Ахана і майже до всього людського роду – усіх, окрім святих, які увійшли у життєво важливі стосунки з Відкупителем.

Жаль, що наш розум був настільки спотворений! Як ми раді, що тепер сяє справжнє світло і до певної міри проганяє наші привиди неправди і фальшивого вчення, які дійшли до нас із Середньовіччя і хибно вважалися ученнями Біблії!

ЖАДІВНІСТЬ СЕРЕД ПОСВЯЧЕНИХ

Якщо ми пригадаємо, що Йордан представляє посвячення, а ті, які перейшли Йордан, образно представляють християн, що уклали Угоду з Богом і були зачаті Духом; якщо ми пригадаємо, що завоювання Ханаану представляє духовні битви посвячених, підкорення і заволодіння твердиною серця, то гріх Ахана набуває нової сили та значення. Він докладно відповідає гріху Ананія та Сапфіри. Вони віддали, тобто посвятили, своє майно Господній службі, а тоді намагалися забрати частину присвяченого майна. Вони хотіли обікрати Бога, відібрати назад те, що віддали Йому. Цей клас, здається, особливо представлений в Ахані. Він вкрав не в братів, а в Господа, присвячене Господу.

Назва християнин має сьогодні дуже широке застосування і в цілому представляє цивілізовану особу. Та вираз “християнин” насправді стосується тільки відносно невеликого класу з-посеред людства – тих, які, повіривши в Послання Ісуса, посвятили своє життя, щоб бути Його учнями, Його послідовниками. Вони прийняли Його умови: “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде”. Це – клас, образно показаний в Ізраїлі, який увійшов у позаобразний Ханаан, який бореться доброю боротьбою і вважає усю здобич своєї боротьби посвяченою Господу.

Кожен із них повинен цікавитися власною вірністю, відданістю. Кожен повинен запитати себе: “Чи я не зберігаю і не утримую як свою власність яку-небудь частину того, що посвячене Богу?” Забираючи, як своє, будь-яку частину того, що посвячене Господу, такі особи є в небезпеці бути частиною позаобразного Ахана. Вони є в небезпеці здійснювати шкідливий вплив на інших у Церкві. Окрім того, вони є в небезпеці розділити долю, образно проілюстровану в тому,

що сталося з Аханом – є в небезпеці повного знищення Другою Смертю, вічного знищення.

“ЖАДЛИВІСТЬ, КОТРА Є ІДОЛОСЛУЖІННЯ” (Гиж.)

Апостол стверджує, що “жадливість є ідолослужінням”. Вона висуває на перший план річ, яка є жадана понад усе; і якщо ця жадана річ суперечить Божественній волі, це означає, що жадана річ ціниться більше від Бога, є бажаною більше, ніж Божественна милість. З такого погляду весь світ сьогодні наповнений ідолопоклонством. Ідоли, яким кланяються найбільше, – це багатство та задоволення. Вони захоплюють час та увагу майже кожного. Цим “ідолам” щедро віддають час та сили, почесні та найкращі роки життя. І, навпаки, справжній Бог, від Якого приходить кожний досконалий дар, отримує зовсім мало уваги від більшої частини Його створінь. Про Його закони та Його волю, про те, щоб Йому подобатися та мати Його милість, майже не думають.

Який наслідок? Чи стало вшанування Мамони справжньою радістю, миром та задоволенням для сердець людського роду? Чи стала гонитва за утіхами і присвячення їм часу, талантів та грошей справжнім задоволенням для людських душ? На це питання треба відповісти негативно. За багатством женуться, і йому кланяються на кожному кроці, та щастя усміхається тільки небагатьом, і навіть привілейовані особи бачать, що з його насолодою змішана гіркість. Наявність багатства не приносить радості та миру, як цього сподіваються і як у це вірять. Воно приносить турботи, розгубленість та ще більший голод, який вони не знають як задовольнити.

Так само з віддаванням шани та прагненням мати насолоди. Це безперервна гонитва і пошуки задоволення. Здобуття його, однак, приносить не радість, а невдоволеність і голод у серці. Як наслідок, шанувальники Мамони та утіх нещасливі. Світ незадоволений і, мабуть, стає з кожним днем таким щораз більше.

З природи людина побудована так, що найкращі і найшляхетніші почуття, які приносять їй найбільше задоволення, радості та миру, відпочинку та щастя, походять із використання розуму та даних Богом талантів. Згідно зі словами св. Павла всі люди з природи повинні шукати Бога, прагнути Його знайти. Та, на жаль, багато з найшляхетніших осіб із Божого народу,

які здобули відпочинок та мир через розуміння довжини, ширини, висоти та глибини “Боже-ственной любові, що вища від усякої любові”, не тільки не допомагають світу пізнати правдивого Бога, а, навпаки, по суті ведуть його в хибному напрямку!

Жахливі перекручення, отримані нами в спадок від Середньовіччя, ми відкинули всім серцем. Та, однак, ми підтримуємо ці перекручення Божественного Характеру та Плану перед світом і, роблячи так, відвертаємо людей від

Бога та Біблії до того, щоб шукати відпочинку душі, миру і радості у вшануванні Мамони та пошуках насолод, які можуть принести тільки розчарування. На жаль, мине ще трохи часу, перш ніж ми відкрито визнаємо перед світом, що ми полишили ці жахливі учення наших віросповідань та прийняли учення Біблії, що Бог є Любов і що Він має ласкавий План, на основі якого всі через Ісуса можуть повернутися і ввійти у відпочинок!

R5350 (1913 p.)

ЧИ БУДЕ СПАЛЕНА ЗЕМЛЯ?

Ми зобов’язані виступити не тільки проти поглядів Других Адвентистів, але й проти переконань усіх ортодоксальних віровчень християнства, коли кажемо, що згідно з Біблією наш світ ніколи не буде спалений, хіба що в образному, символічному значенні. Біблія навчає, що в кінці цього віку прийде великий утиск, який знищить, поглине, тобто образно спалить, теперішні інституції – церковні, релігійні та громадські. Цим лютим вогнем буде анархія, а її жахливим наслідком, судячи з Біблії, буде перетворення на попіл теперішніх інституцій.

Шість тисяч років світ мав свої злети і падіння – особисті та національні. На деякі з них мало вплив християнство, і ще більше – церковництво. Справжнє християнство привело до появи справжніх святих, які пішли слідом за Учителем і яких вважали, як і Його, брудом та покидьками землі – доки вони жили – щоб після смерті оточити їх почеснями як святих та героїв. Церковництво має форму побожності без її сили. Ця форма у багатьох відношеннях допомагала здобути вплив та владу у світі, часто провадячи до жахливих злочинів у ім’я Христа та Його Церкви.

Тепер, коли Євангельський вік закінчується і Месіанський вік зоріє, підняття завіси Нової епохи дає дивовижні результати між людьми. Темрява, нещасття, забобони щезають перед світлом нового Дня. Світ прокидається, тому що це Ранок. Людська думка стає стрімкішою, а чудові винаходи наших днів – пара та електрика – несуть думки людей назустріч одна одній по всьому світу. Могутніми факторами прокинення є друкарський прес та пошта. Знання наповнює землю, як Господь через Своїх пророків звістив,

що має бути в цьому часі (Іс. 11: 9; Ав. 2: 14; Дан. 12: 4).

Але це знання приходить до людей, які у своєму серці не готові до нього. Руки неуків та неосвічених намагаються захопити владу – політичну, громадську, релігійну та фінансову. Зло стає явним, однак ті, хто хоче його вилікувати, тільки погіршують справи. Всі ще повинні навчитися, що єдина надія світу є в Божому задумі – Царстві Месії.

Та перш, ніж вдасться засвоїти цю лекцію, дух невдоволення, викликаний знанням, скористається з можливості і поступово та несвідомо, ненавмисне спричинить велику руїну наших нинішніх громадських, релігійних, політичних та фінансових інституцій у “часі утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу” “й не буде” (Дан. 12: 1; Мт. 24: 21).

Цей великий катаклізм утиску, який всі розумні люди так чи інакше виразно бачать, змальований у Біблії за допомогою різних символічних виразів. Часом він змальований як вихор, іншого разу опис подає, що це буде буря; ще він показаний як велика припливна хвиля, коли море (представляючи маси) поглине гори (які представляють царства) (Пс. 46: 3, 4). Далі він змальований як вогонь, що поглине цілу землю (Соф. 1: 18; 3: 8). У кожному випадку символ пов’язаний з чимось, що має показати, що це тільки символ і не означає повного знищення людства. Наприклад, після опису бурі Господь через пророка стверджує, що Він накаже народам заспокоїтися і визнати Його як Бога, наслідком чого буде велика тиша (Пс. 46: 9-11). У випадку вогню ми читаємо, що після того, як він поглине цілу землю (суспільну будівлю), Господь поверне людям чисті уста, чисте Послання, щоб вони

всі кликали ім'я Господа, щоб служити Йому однодушно (Соф. 3: 9).

Зрозуміло, що вогонь, який поглине землю, повинен бути символічним вогнем утиску, що поглине символічну землю, тобто суспільні умови, бо люди далі залишаться і повинні отримати Господнє благословення. Чисте Послання, яке буде дане світу, дуже відрізнятиметься від плутанини послань суперечливих віровчень, які століттями давали світу і які численні розсудливі розуми зі світу не змогли збагнути або прийняти, які спантеличили розуми християн.

Тому приймаймо Слово Господа і відкидаймо послання усіх віровчень християнства. Не думаймо ані на мить, що буквальна земля має бути спалена у другому приході Ісуса. Зовсім навпаки, віруймо словам св. Петра, що в той час почнуться “часи відновлення всього, про що провіщав

Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 19-21). Пам'ятаймо твердження Святого Письма, що “земля віковічно стоїть” (Екл. 1: 4), що Бог “землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, на проживання на ній Він її вформував” (Іс. 45: 18).

Пам'ятаймо, що світ ще ніколи не був населений. Великі території ще не освоєні людиною. Пам'ятаймо Божу обітницю про землю: так само, як небо є Його престолом, так “земля то підніжок для ніг Його”, і Він напевно зробить місце Свого підніжка славним (Іс. 66: 1; 60: 13). Царство Месії не тільки підніме людство, але й принесе землі благословення досконалості. Еден остаточно пошириться на весь світ. “Звеселиться пустиня та пуща, і радітиме степ, і зацвіте, мов троянда”.

R5363 (1913 p.)

ХАРАКТЕР, СХОЖИЙ НА ГОСПОДНІЙ

“Я благаю за них,.. щоб були всі одно,.. щоб були досконали в одно,.. щоб пізнав світ,.. що їх полюбив Ти, як Мене полюбив”
(Івана 17: 9, 20-23).

Ці слова, пам'ятаємо, наш Господь сказав у ніч перед тим, як Його зрадили, мабуть, по дорозі з “горішньої кімнати”, де святкували Пам'ятку, в Гефсиманський сад. Тими, за кого Він молився, були, очевидно, дванадцять апостолів, вірніше одинадцять на той час, бо при цьому Він сказав: “Ніхто з них не загинув, окрім сина погібелі” (Гиж.). Але контекст показує, що Його молитва охоплює Його вірних послідовників на протязі всього віку. Він каже: “Не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова вірують у Мене”. Він молився, щоб Його послідовники могли бути одним, як Він і Його Отець одне – мають таку ж єдність, єдність розуму.

Цей вірш є одним із найкращих доказів того, що Господь Ісус та Отець не є однією особою. Він не міг молитися, щоб вся Церква була однією особою. Йдеться про єдність волі, повну згоду волі, єдність наміру. Господь сказав: “Не Моя, а Твоя нехай станеться воля”. Таким чином, Він досяг повної єдності, згоди з Отцем, з волею Отця, з Планом Отця. Це не взаємна поступка, де кожен відмовляється від деяких власних прав, щоб досягти єдності.

Його першою працею у відносинах зі світом – перш ніж Він стане Спасителем світу і

посередником Нової Угоди – був вибір Церкви. Цю працю Він вже почав і дав Церкві доказ. Він прагне, щоб вся Церква мала єдність намірів, єдність волі в згоді з Його волею. І бачимо, що цього можна досягти лише одним шляхом – через повне підкорення нашої волі. А це, як стверджує Святе Письмо, можна здобути лише ставши мертвим.

ДВІ ПРИЧИНИ РОЗБІЖНОСТЕЙ

Чоловік (жінка) є тим, чим є його (її) воля, і як ця воля може скористатись із тіла та обставин, в яких воно перебуває. Власне так є на самому початку нашого учнівства. Перш за все ми повинні дивитися, чи ми мертві щодо нашої волі і чи ми живі для Господа Ісуса Христа. Всіх, хто це робить, Він називає Новими Створіннями. Він дає їм Святий Дух, щоб цей новий розум (нова воля) вважався їхнім. Наскільки вони здобувають новий розум, нову волю, настільки існує єдність одного з одним.

Натомість розбіжності між Господнім народом виникають чи то з браку відданості, чи з браку знання. Брак відданості поступово відводить убік. Господь не збирається примушувати кого-небудь зі Своєї сім'ї. Він шукає тих, хто поклоняється Йому в душі та правді, хто у кожному відношенні відданий. Для вибору цього класу Він виділив весь Євангельський вік. Ця праця вибору відбувається вже майже дев'ятнадцять століть. Такою

громадою буде Мала Черідка. Вона, зрозуміло, буде особливо вибраним класом, і від неї вимагається ходити вірою, а не видінням.

Небагато хто має таку відданість Богу та праведності, щоб йти цим шляхом і вважати світ марнотою та сміттям – пустим разом з усіма його планами. І якщо особи, позбавлені відданості, покидають ці ряди, то віддані відчувають, як вони зближуються, і серед них помітно щораз більше єдності. Так повинно бути в кожному часі і в кожній країні. Всі цілковито віддані будуть прагнути виконувати Отцівську волю, бажаючи класти своє життя в Отцівській службі. І це бажання дозволяє їм бути одним.

ВРАЗ ЗІ ЗРІЛІСТЮ МЕНШАЄ ТЕРТЯ

Господь каже, що вони удосконалюються в одне. У міру того, як кожен член чинить поступ, він більше заслуговує на місце, тобто на те, щоб скористатися з запропонованої йому можливості. Ось так Тіло стає більш ефективним. Проте думка, яку Господь тут виразив, радше стосується повноти. Він звертається до кінця Віку, коли праця закінчиться, отримає завершення, коли всі будуть одним. Та величне виконання буде досягнене чимось, що Господь зробить сам. Ми так чи інакше бачимо, що внаслідок відмінностей у нашій плоті ми не можемо сприймати все однаково.

Сьогодні ми можемо бачити тільки невиразно. Ми не можемо бачити цілковито і повно. Відповідно завжди виникатимуть більші чи менші тертя навіть між тими, які повністю посвячені виконанню волі Отця. Це тертя можна мінімізувати з часом, як ми стаємо більш зрілими. Але ми не можемо бачити лицем до лица, доки не прийде славне завершення, коли ми зазнаємо переміни воскресіння “раптом, як оком змигнути”, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”. Ми повинні бути випробувані у наших недосконалих тілах, а ті, які покажуть відданість у боротьбі зі світом, плоттю та противником до кінця, будуть співпадковцями з Христом, учасниками Його Царства, виконавцями Божественного Задуму для благословення світу людства.

ДИВОВИЖНЕ ТВЕРДЖЕННЯ

В епіфанії, тобто яскравому світлі Господнього виявлення, Бог закінчить Свою теперішню працю повчання Церкви, і світ буде поінформований, що він знаходиться в іншій Епосі. Коли світ почне розуміти речі повною мірою, люди пізнають правду слів нашого Господа, сказаних в останній молитві за Його учнів: що Отець любить Церкву так само, як любить Господа Ісуса Христа. Це дивовижне твердження. Воно показує, що в нашому Господі немає нічого самолюбного. Він не казав: “Вони завжди будуть нижчими від Мене. Вони ніколи не досягнуть слави, яку Я матиму”.

Навпаки, Господь Ісус знає, що Небесний Отець проявлятиме Свою любов згідно з принципом, характером. І всі, які будуть членами тієї ж славної громади, повинні мати такий самий славний характер, який мав наш Господь, тобто повинні бути відданими до останнього. Вони повинні показати, що люблять праведність і ненавидять беззаконня. Читаємо: “Ти полюбив праведність і зненавидів беззаконня, тому Бог, Твій Бог, намастив Тебе оливою радості більше, ніж друзів Твоїх” (Євр. 1: 9, KJV). Він був помазаний стати Головою класу Церкви. Але про клас Церкви у цьому уривку сказано, що вона буде Його спільниками – не поступатиметься, а матиме співучасть, буде на одному рівні. Тоді світ дізнається, що Отець любив Церкву, як любив Ісуса. Ми розуміємо, що Церква буде на тому ж рівні зі своїм Господом Ісусом. Однак ми повинні пам’ятати, що Бог “Його дав найвище за все”. Церква ніколи не матиме рівнозначного становища з Христом.

Як чудово, що наш Небесний Отець любить нас так, як любив Христа, що Господь любитиме дорогоцінний камінь, де б він не був – у грязюці чи ще десь! Господь Ісус вибирає ці характери з багна людського гріха. І тих, які виявляться класом “повних переможців” – відданими, як був відданий Господь Ісус, – Отець любитиме, як любив Господа Ісуса, і прославить їх зі своїм Сином.

R5358 (1913 p.)

ЛОГОС СТАВ ПЛОТТЮ

Івана 1: 1-18

“І Слово [Логос] стало плоттю, і перебувало між нами” (в. 14, Дерк.).

Наша тема є найяскравішою в цілій Біблії. Книга Буття звертається до початку земних речей, натомість ця лекція звертається до початку всіх

початків, коли Бог був сам. На самому початку Божественної діяльності був Логос – “початок Божого творива”, “народжений передніше всілякого творіння” (Гиж.) (Об. 3: 14; Кол. 1: 15).

“Логос” означає “речник, особливий посланець”. І це ще не все: Логос не тільки був початком, Альфа, але й кінцем, Омега, Божественного творіння, як Він сам про це каже нам (Об. 1: 11; 21: 6). Першому і єдиному зачатому Сину Єгови було дане виняткове місце, тому “усе через Нього почало бути, і без Нього ніщо не почало бути, що почало бути” (в. 3, Гиж.). Ось так Отець високо вшанував Його як Свого представника у всій праці творіння – чи то ангелів, чи херувимів, чи людей.

Грецький текст не повно переданий у нашому загальному перекладі (Common Version). Якщо перекласти правильно, його треба читати так: “Логос було у Бога, і Логос було бог. Воно було споконвіку в Бога”. Тут повною мірою показана велич нашого Відкупителя у Його передлюдському стані, однак виразно показано, що Він був Сином, а не Отцем – був богом, а не Богом.

Слово “бог” означає “могутній”, але є лише один Бог, чиє ім’я “Всемогутній”. Св. Павло стверджує цю велику правду, кажучи: “Для нас, однак, є лиш один Бог, Отець, від якого все і для якого – ми; і один Господь Ісус Христос, через якого – усе, і ми через Нього” (1 Кор. 8: 6, Хом.). Також апостол пише: “Кожному чоловікові голова є Христос, а голова жінці – чоловік, а голова Христові – Бог” (1 Кор. 11: 3). Це слова, які Ісус сказав про Себе, що Він не є Отцем, Єговою, але Сином Бога, який прийшов виконати волю Свого Небесного Отця.

Так зване вчення про трійцю, введене в Нікейське Віровчення імператором Костянтином у 325 році н. е., стало причиною великої плутанини при вивченні Біблії, яка не містить жодного слова про трійцю, ані натяку на неї, за винятком одного виразу, який всі науковці вважають підробкою, а саме 1 Івана 5: 7. Цей вираз не знаходиться в жодному древньому грецькому манускрипті.

Відкупитель не обманював, коли молився до Отця з голосінням великим та слізьми: “Боже Мій! Боже Мій!” Він також не обманював, коли казав до Марії після Свого воскресіння: “Іду я до Отця мого й Отця вашого, до Бога мого й Бога вашого” (Хом.). Він говорив про єдність із Отцем і прагнув, щоб подібна єдність панувала між Його послідовниками – єдність духа, єдність мети. Тому Він молився за Свою Церкву: “Щоб

були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони” (Ів. 17: 21-23).

“ЛОГОС СТАВ ПЛОТТЮ”

Св. Павло розповідає нам, як Логос був багатий на духовному рівні і ради нас збіднів, залишивши небесний затишок, щоб зійти на арену світу, затьмарену гріхом та смертю (2 Кор. 8: 9). Тому наша лекція розповідає також (вірш 14), що “Слово [Логос] стало плоттю, і перебувало між нами, повне благодаті та істини, і ми бачили славу Його, славу як Єдинородного від Отця”. Св. Павло це підтверджує, кажучи, що наш Господь залишив Своє високе становище, прийняв вид раба і виглядом став як людина, насіння Авраама (Фил. 2: 7, 8; Євр. 2: 16). Але щоб ми не почерпнули хибної думки, що Він став грішною людиною, нас супроводжує запевнення, що Він був “святий, непричетний злу, непорочний, відокремлений від грішників” (Євр. 7: 26, Дерк.). Ми також запевнені, що Його тіло було особливим чином приготоване, відокремлене і відрізнялося від інших із нашого роду, де всі були з Адамового кореня, заплямовані гріхом та насінням смерті (Євр. 10: 5-9).

З іншого боку, ми повинні уникати думки, що Логос залишався духовною істотою і лише матеріалізувався, тобто з’являвся у людському вигляді. Це небіблійний погляд, якого тримається багато людей, і називається втіленням. Ангели втілювалися, тобто брати на себе плоть, коли матеріалізувалися час від часу, як це описано в різних місцях Старого Завіту. Також наш Господь втілювався, тобто показався у плоті Аврааму, в товаристві інших, і розмовляв з Авраамом, який не знав, що він приймає небесних істот, вважаючи їх звичайними подорожніми.

Так само Ісус після воскресіння з’являвся у плоті в різному вигляді. Іншими словами, він матеріалізувався, втілювався, з метою дати певні лекції Своїм учням, бо після Свого воскресіння Він був духовною істотою, як перед тим, коли Він став плоттю. Як духовна істота, Він з’являвся і зникав при замкнених дверях. Тим самим Він навчив учнів подвійної лекції:

- (1) Що Він вже не мертвий, а встав із мертвих;
- (2) Що Він вже не людська істота, а духовна – “убитий у плоті, проте ожив духом” (1 Петр. 3: 18, Гиж.).

ВИКУП, ТОБТО ВІДПОВІДНА ЦІНА

Як дослідники Біблії, ми вчимося, що потрібно намагатися більш наполегливо, ніж досі,

триматися стисло Божого Слова. Досконала людина Адам згрішила і була засуджена на смерть, і під Божественним Законом її можна було відкупити тільки жертвою досконалої людини. Закон говорить: “Око за око, зуб за зуб, людське життя за людське життя”. Тому кров тельців та козлів ніколи не могла вчинити примирення за гріх Адама, бо це були невідповідні речі. Згрішив не телець, ані не козел, що його треба було відкупити, а досконала людина.

Оскільки вся людська сім'я була дітьми Адама і розділила його вирок смерті, то “жодна людина не викупить брата, не дасть його викупу Богові” (Пс. 49: 8). Бог так влаштував, що Адам та його рід могли бути відкуплені тільки тоді, коли б знайшлася досконала людина, готова добровільно померти за них. Та оскільки такої людини не було, Бог вирішив, що Логос, Його Однороджений, стане людиною, Відкупителем людського роду – Адама та всіх його дітей.

Та навіть цього не можна було вимагати від Логоса. Тому Небесний Отець, як згадує св. Павло, висунув перед Своїм Сином, Логосом, велику пропозицію: якщо Він покаже Свою віру та відданість настільки, щоб стати Відкупителем людини, то Отець возвеличить Його ще більше і зробить учасником Божественної природи, набагато вище ангелів та кожного імені, яке називається (Євр. 12: 2; Фил. 2: 5-11). Логос, повний віри та слухняності, усім серцем прийняв цю пропозицію, став плоттю, посвятив Своє життя без залишку, завершив це діло на Голгофі, і Отець підняв Його з мертвих до небесної природи, слави та честі.

“СВІТЛО СВІТУ”

Логос став Ісусом. Однак праця Ісуса у плоті не є завершенням Божественного Плану, а тільки його початком. Його смерть становить основу всіх майбутніх благословень Церкви та світу. Відповідно до плану Отця з-посеред Ізраїлю та з кожного народу мав бути зібраний вибраний клас, щоб бути Церквою Христа, Його Нареченою, щоб ділити з Ним Його трон, славу та працю.

Разом з укомплектуванням вибраних має бути встановлене Царство, про яке ми молимося “нехай прийде Царство Твоє”. Сатана повинен бути зв'язаний, всякому злу має бути покладений кінець, натомість має прийти всякий добрий вплив та просвітлення. І Той, Хто помер за світ, повинен стати Світлом світу. Він ще не був Світлом світу, а є лише світлом для Свого народу. Св. Іван говорить, що Його світло сяяло в темряві, та це

світло не оцінили. Так само не оцінили світло Правди, яке тримала Його посвячена Церква – настільки міцними були сили князя темряви, що впливали на розуми світу, який все ще лежить у лукавому (1 Ів. 5: 19).

Однак Князь Життя та Його Царство вчинять так, що світло знання про славу Бога наповнить цілу землю, як вода вкриває велику глибину (Ав. 2: 14), і ніхто не потребуватиме казати до свого брата: “Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього” (Єр. 31: 34). Ось так, відповідно до Його обітниць, Ісус остаточно буде “Світлом істинним, котре просвітлює всіляку людину, що приходить у світ” (в. 9, Гиж.). Велика частина людства ніколи не бачила і навіть не чула про це істинне Світло – не тільки мільйони язичників, але й більшість цивілізованих земель.

Воскресіння справедливих потрібне, щоб підняти Церкву до слави та співпадкоємства з її Господом. Натомість воскресіння невинуватих, яке охоплює практично все людство, буде, власне, з метою дозволити людям побачити істинне Світло, яке Бог передбачив у Своему Сині і яке проллється скрізь під час Його Тисячолітнього Царства. А ті, які відкинуть світло заради темряви, помруть Другою Смертю.

“ВЛАДА БУТИ ДІТЬМИ”

Іван Христитель був посланником, щоб звернути увагу на Світло, але не був цим Світлом. Він навіть не належав до класу Церкви, про який Ісус казав: “Ви світло світу”, – бо Іван Христитель не дожив до часу зачаття Духом, який настав після жертви нашого Господа.

Світ не визнав Величного, Який був у ньому, – Логоса, через Якого постав. Також Його власний народ не впізнав Його, а розп'яв. Але дехто в той час і відтоді прийняв Його, і таким була дана влада, право, свобода, привілей стати синами Бога. Жодний такий привілей не був даний юдеям, ані комусь іншому з деградованого людства до П'ятидесятниці – доки Ісус не з'явився в присутності Бога, щоб вчинити примирення за наші гріхи.

Всі ці сини зачаті Святим Духом. Це не тілесне синівство. Їхнє народження з Духа буде зміною у воскресінні, коли вони стануть схожими на свого Учителя, побачать Його таким, яким Він є, і ділитимуть Його славу.

ПОКАРАННЯ ЗА ГРІХ І НАГОРОДИ ЗА ЧИСТОТУ

*“Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім”
(Римлян 6: 23).*

ТІЛЬКИ БОГ МОЖЕ ДАТИ ПЕРЕМОГУ

Ми не вникаємо в статистику, щоб показати, що гріх справді є у світі і проявляє себе в багатьох формах: у політичному зіпсутті, у фізичному зіпсутті, тобто хворобах, у моральному зіпсутті, тобто нечистоті, та в їхніх різних розгалуженнях. Ми намагалися вникнути глибше, щоб показати, чому людські істоти народжуються на світ із грішними нахилами або тенденціями. З'ясувавши причину, джерело гріха, ми повели розмову про лік і показали, чому всі порядні люди повинні об'єднатися у своєму неприйнятті гріха та намаганні заклеїти його, хоча досвід показав, що жодна панацея у світі насправді не лікує.

Людству доводиться постійно боротися з гріхом, щоб тільки переконалися, що гріх, нечистота з'являються в інших місцях або в інших формах. Це так немовби вести боротьбу з вогнем або епідемією. Перестати боротися означає підкоритися. Однак під час цього поєдинку за чистоту, коли ми переконані, що потрібна постійна пильність, яка, однак, ефективна тільки частково, цікаво дізнатися, що все, що перебуває на боці чистоти, воює на боці Бога, і що у Його відповідному часі та Його шляхом Він прийде нам на допомогу і дасть повну перемогу. Ця перемога буде такою повною, що більше не буде ані зідхання, ані плачу, ані вмирання; не буде більше смутку ані болю, бо не буде більше гріха, ані нечистоти. Небесні умови прийдуть на землю, і вся вона стане Раєм (Іс. 35: 1-10).

Ми зазначили, що цей погляд на речі цілком протилежний до популярної теорії еволюції. Мислячі люди щораз більше приходять до висновку, що чудові благословення наших днів, матеріальні та інтелектуальні, не підтримують теорії про виживання найсильнішого, а також теорії про загальний поступ – фізичний та розумовий. Тенденція спрямована вниз. Натомість зростає недоумство, безумство та моральне виродження, що особливо проявляється в сім'ях багатих та освічених. Поступ наших днів треба приписувати Богу і вважати його ознакою запровадження Нової Ери, Царства Месії, обіцяного віддавна.

БОГ НЕ ВІДПОВІДАЛЬНИЙ

Тільки Біблія пояснює теперішню ситуацію. Тільки вона розповідає, чому так багато людей пішло на манівці. Діти народжуються з поганими, неморальними інстинктами, з якими вони самі та суспільство повинні постійно вести боротьбу. У Псалмі 51: 7 читаємо: “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя”. Ось пояснення. Ми успадкували нашу схильність до гріха, і деякі успадкували її більше від інших. Небагато хто розуміє священність та відповідальність батьківства. Тільки деякі батьки зрозуміли, як багато вони повинні робити для морального та фізичного стану своїх дітей – не тільки виховуючи їх після народження, але й закладаючи в них відповідні риси під час зачаття та в період вагітності.

Нехай ніхто не подумає на основі того, що ми сказали, що дитина може народитися досконалою фізично, чи розумово, чи морально. Насіння гріха та виродження було посаджене ще задовго до появи наших безпосередніх батьків. Як фізична подоба переходить від прабатьків до правнуків, так переходять і моральні риси та тенденції, вади крові та ідеалів. Біблія звертається до першого чоловіка та першої жінки, розповідаючи історію їхнього непослуху Богу і пояснюючи нам, що Адам та Єва, ставши грішними, позбулися спільності з Богом і потрапили під вирок “смертю помреш” (Гиж.). Тоді почалася низхідна тенденція, яка з того часу постійно зростає.

Бог створив людину досконалою, на Свій образ і подобу – запевняє Біблія – і ми скрізь бачимо підтвердження цього факту. Майже в кожній людській істоті все ще знаходиться певна міра морального характеру, не дивлячись на 6000 років гріхопадіння. У декого можна помітити ту чи іншу міру подоби до характеру Творця, однак всі грішні, всім не вистачає Божої слави – Божої подоби, початково даної нашому роду. Бог за це не відповідальний, бо, як говорить Святе Письмо, всі Його діла досконалі (5 М. 32: 4). Він цілком виправдано відсунув від Себе наших неслухняних прабатьків та засудив їх як негідних Своєї милості та вічного життя декретом: “Смертю помреш”.

З тих пір людство знаходиться під пануванням Гріха та Смерті. Гріх здобуває щораз більше влади. А природною тенденцією всякого гріха є

смерть. Нічого дивного, що людство звертається до ліків, хірургів та всіляких мислимих заходів, щоб полегшити собі тягар Гріха та Смерті. Ці зусилля привели до появи шляхетних характерів у світі.

Боротьба проти Гріха та Смерті ведеться далі. Тим не менше, наші лікарі розуміють, що розумові та фізичні захворювання людства набувають поширення, множаться, і їхня вченість, знання та уміння не поспівають за цим. Аналогічно відбувається з неморальністю. Але ми не повинні послаблювати наших зусиль ні на мить. Кожний добрий чоловік і кожна добра жінка повинні бути пильними, щоб протистояти впливу панування Гріха та Смерті настільки мудро та твердо, наскільки це можливо. Коли ми споглядаємо на працю, яка проводиться в цьому напрямку, то радіємо, що бачимо таке шляхетне військо, яке бореться за загальне добро. Ми захоплюємось усіма щирими працівниками, які проводять реформи у будь-якому напрямку.

ЧИ БОГУ ЦЕ НЕЦІКАВО?

У міру того, як ми усвідомлюємо власне глибоке зацікавлення благополуччям світу, здається дивним, що наш всемогутній Творець ніби не зацікавлений людством, яке Він створив і справедливо засудив на смерть. Але Біблія показує, що Бог далі любить світ, що Він має великий план повернення людства з гріха, смутку та смерті. Стурбованість християн у минулому виникала з недостатньо широкого погляду на Божественний характер і План. Свого часу ми дивувалися, чому Бог не благословить більш рясно реформаторів, не вживає Своєї сили для повалення лютих та зіпсованих елементів суспільства. Та тепер світло Тисячолітнього Поранку світає. Біблія пояснює, чому Бог дозволив на панування Гріха та Смерті, і розуміння цієї таємниці є благословенням.

Біблійним вченням про покарання за гріх не є те, чого нас навчали через віровчення Середньовіччя. Учення Біблії показують, що існує справді жахливе покарання за гріх, але цим покаранням не є вічні муки, як ми свого часу думали. Карою за гріх є смерть, а вічне життя є даром від Бога, який буде даний тільки віруючим, через Христа. Отже, злі люди не можуть здобути вічне життя. “Вони загинуть”, “безбожних усіх Він понищить”. Та скільки безбожних є насправді – ось запитання. Скільки таких, які віддають перевагу гріху перед праведністю? Скільки таких, які вважали б за краще бути добрими, аніж поганими, якби не

грішна тенденція, яка переважає в них, і вплив з боку інших, на який вони податні?

САТАНА, ГРІХ ТА СМЕРТЬ БУДУТЬ ПОВАЛЕНІ

Ретельніше розглянувши Святе Письмо, ми звернули увагу на те, що Бог глибоко любить Свої створіння – не лише Церкву, але й світ. Він любив людство тоді, коли “ми були ще грішниками”. Бог втілює великий План Спасіння, який охопить кожного члена роду і принесе кожному нагоду повного відновлення з гріха та смерті – чи в цьому житті, чи в наступному. Для цього Христос помер за всіх. Від П’ятидесятниці працею Бога є покликання, випробування та перевірка вибраного класу, дуже відданого та вірного, який має бути співспадкоємцем з Ісусом у славному Царстві праведності. Це Царство має бути встановлене на землі і має не тільки повалити сатану, гріх та смерть, але й повернути до людської досконалості всіх, хто виявиться охочим та слухняним, отримавши в той час для цього світло та можливість.

Тим часом панування Гріха та Смерті не було некорисним. Воно принесло повчальні уроки – ангелам та людям – про Божу святість та розсудливість Його вимог. Воно продемонструвало, що всі Божі створіння повинні бути святими, чистими, щоб користуватися Його благословеннями, які Він не дає нікому іншому. Хто здобув трохи знання і цінує праведність, повинен бути пильним, щоб служити праведності, чистоті, Правді, наскільки розуміє їх і бачить жахливі наслідки гріха та нечистоти. Весь світ повинен знати, що тільки щирі послідовники Христа здобудуть велику нагороду співспадкоємства з Ним у Його Царстві. Натомість весь світ переконується у правдивості слів: “Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне”.

Іншими словами, хто служить гріху, хто розбещує себе та інших, той деградує в міру свого знання та умислу. І наскільки хтось намагається жити справедливо, чисто, тверезо, настільки він приносить користь іншим і готується до більш сприятливих умов у воскресінні. Хоча всі засинають у смерті, кожен вийде у великому Дні Воскресіння, який триватиме тисячу років. Люди вийдуть у тих чи інших сприятливих умовах, на той чи інший сором та ганьбу, щоб отримати кілька або багато різок (покарань), відповідно

до того, наскільки вони знали або не знали волю Пана – дорогу праведності.

БУТИ НАПОЛЕГЛИВИМ У ВИВЧЕННІ БІБЛІЇ

Коли б розповідь Біблії розуміли краще, її розсудливість промовила б до більшої кількості, а її вплив був би благословенням – фізично, морально і усіяким іншим чином. Тому будьмо пильні у вивченні Біблії, уникаючи сектантства. Наблизитись до Бога означає більше відчутти силу Бога, яка дає перемогу над гріхом у серці і зробить справжніх християн більш придатними і готовими до великої праці майбутнього, коли

вони будуть спадкоємцями Божими і співспадкоємцями з Ісусом Христом, їхнім Господом, у Царстві, яке має благословити все людство і про яке ми молимося: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”.

Водночас ті, які готуються до праці в майбутньому і співпрацюють із Богом у ділі благодаті в їхньому власному серці тепер, повинні з радістю брати участь відповідно до нагод у всіх моральних реформах теперішнього часу, або, принаймні, прихильно підтримувати руки тих, хто зайнятий цими реформами.

R5360 (1913 p.)

МАМОНА – ПРИНЦИП САМОЛЮБСТВА

“Ніхто двом панам служити не може”

(Матвія 6: 24).

Людина може намагатися служити двом панам, і навіть більш ніж двом, але ніхто не може бути задовільним слугою для більш ніж одного пана. Два інтереси ніколи не можна погодити так, щоб служба одному не відволікала від служби іншому. Господь пояснив це у Своїй проповіді на Горі. Він каже нам, що одним із панів, якого Він мав на увазі, є Бог, Небесний Отець, а другим – Мамона, самолюбство, гріх разом зі всім, що пов’язане з несправедністю, з усім, що суперечить Богу та Його праведності.

Відомо, що ми народилися в рабстві Гріха. Святе Письмо нагадує, що ми були продані в це рабство внаслідок непослуху наших прабатьків. Тому гріх панує над усім людством. Всі є рабами і не можуть звільнитися від ярма цього рабства, бо воно є скрізь – у всьому світі.

Дехто відданий інтересам зла, натомість переважна більшість у серці виступає проти Мамони, розуміючи, що, служачи собі, вони перечать Богові. При цьому тим, хто служить Мамоні, самолюбству, добре ведеться в політичних колах, а ще краще у церковних колах, у громадських, у фінансових. Самолюбство процвітає сьогодні. Всі людські задуми супроводжуються самолюбством. Отож, той, хто поводитьсь таким чином, слугує собі набагато краще, ніж тоді, коли б він не був самолюбним. В іншому випадку він налаштував би своїх ближніх проти себе, викликаючи їхнє нерозуміння тощо.

Та Ісус запровадив новий порядок речей. За Його словами, Бог готовий прийняти назад до

Себе тих, які покинули гріх і вірять у Нього. Він каже, що відкупить їх, і ті, які приймуть Його милостивий задум, вийдуть на волю. “Коли Син, отже, зробить вас вільними, то справді ви будете вільні”.

САМОЛЮБНІ ПРИКМЕТИ САТАНИ

У більшості людей самолюбство настільки вкоренилося в їхній суті та змішалось зі всім, що вони збираються робити в громадських справах і т. д., що для більшості тих, хто чув нашого Господа, Його послання здавалося дуроццями. Для них було дуроццями, що Він повинен втратити життя, віддати його, так і не досягши нічого. Відповідно, вони вважали тратою сил ставати Його послідовниками, і продовжували служити Мамоні, не знаючи, що тим самим вони служать дияволу.

Принцип Мамони, самолюбний принцип, походить від сатани. Та він уміло приховує свої сліди і намагається вдавати з себе ангела світла. Коли він запрошує людей обирати його шлях, шлях самолюбства, то при цьому хибно представляє Бога. Всі, які обирають шлях нашого Господа, підлягають висміюванню, бо князь цього світу має велику владу. Ті, які служать йому, не здатні зрозуміти, що є інший шлях – розумний і властивий. У цьому полягає різниця між синами світла і синами темряви.

Сатана вдає з себе ангела світла, та його слуги цього не можуть бачити, що постійно ставить їх у невігідне становище. Він каже: “Ви не повинні служити Мамоні, але будьте помірковані. Служіть теперішнім речам. Робіть трохи так, а

трохи так". Вони теж кажуть: "Насправді ми будемо у своєму серці служити Богу, та зовні ми зобов'язані служити Мамоні, інакше нам буде важко залишатися світськи мудрими, якщо світ бачитиме, що ми служимо Богу". Багато хто намагався вести подвійне життя. Цей принцип проявлявся весь Євангельський вік. Коли б Ісус не мав приводу вживати ці слова, можна було б ствердити, що Він не вжив би їх. Ісус говорить, що ми не можемо бути вірними і придатними слугами світу, якщо хочемо бути відданими Богу; не можемо задовольнити Бога, якщо віддамо наші серця Мамоні.

Більшість християн перебуває саме в такому стані. Вони намагаються служити Богу і при цьому стараються бути світськи мудрими, будуючи свою поведінку та життєві справи відповідно до існуючого порядку Мамони. Господь дає їм зрозуміти, що неможливо служити Богу і Мамоні. Він обіцяв плату тим, які служать

Йому. Вони повинні знати, що в Бога немає проміжного шляху. Мамона може пропонувати часткову винагороду за часткове служіння, але для Ісуса наша служба має бути неподільною.

Кого Син зробить вільними, ті будуть вільними насправді. У світі вони матимуть горе, та в них буде мир, який перевершує усіляке розуміння. Інші не в змозі оцінити їхні благословення, їхній дійсний стан. Якщо хтось намагатиметься служити двом панам, його серце схилитиметься до одного або до другого, бо він буде щораз більше ненавидіти свій стан. Якщо Син його визволить, і він повністю вступить на Його службу, то почне щораз більше оцінювати Божественний порядок, Справедливість, Мудрість та Любов, яку Небесний Отець проявив у Своєму милостивому Плані. Це оцінювання щораз більш захоплюватиме його, так що в нього не буде часу на світські речі.

R5344 (1913 p.)

“БЛАЖЕННІ СУМИРНІ”

*“Проводить покірних до правди і навчас упокорених ходити шляхами Своїми”
(Псалом 25: 9, Гиж.).*

Навіть досконала людина потребує Божественного керівництва щодо того, як розсудити речі, щодо своїх рішень, своєї поведінки, своїх доріг. І якщо досконала людина потребує Божественного проводу та догляду, щоб не зробити помилки через власне обмежене знання, не знаючи цілковито, якою є воля Отця щодо неї, то тим більше цього потребує недосконала людина! Добрі і погані, мудрі і нерозумні – всі класи людства потребують такого повчання. Та тільки один клас є тепер у властивому стані розуму, щоб прийняти його, і цей клас у Святому Письмі названий покірними.

Не можна казати, що покірними є ті, які відчують себе гіршими, і що завжди є хтось кращий, на кого треба зводити свої очі. У такому випадку Адам не міг бути покірним; Ісус не міг бути покірним; Небесний Отець не міг бути покірним. Хоча у Святому Письмі не сказано, що Небесний Отець покірний, однак Ісус був покірним, а Він був докладним відбитком у плоті особи Отця. Отже, припускаємо, що Небесний Отець володіє покорою на відміну від гордовитості.

БОГ ПРОТИВИТЬСЯ ГОРДИМ

Наш Господь сказав: “Я тихий і серцем покірливий”. Він був покірливий у тому, що був готовий вчитися. Він розумів, що навіть у Його досконалості були речі, яких треба було навчитися; і Він навчився слухняності з того, що вистраждав. За те, що в Нього була ця риса покори – вміння вчитися – Йому запропоновано стати нашим Спасителем. Можемо припустити, що без цього Він ніколи не був би нашим Відкупителем. Без цієї риси Він був би самовпевненим та гордовитим, не готовим до виконання волі Отця. І як було з Учителем, так є з Церквою.

Навіть малі таланти, правильно задіяні, більш цінні, ніж великі таланти, вжиті неправильно. Стежка життя показує, як можна зловживати великим талантом через відсутність знання та керівництва. А ця відсутність керівництва, можемо припустити, виникає з браку духа навчання – браку бажання знати якомога краще Отцівський шлях. Бачимо, що навіть язичники, якщо вони покірні, мають змогу більше дізнатися про Господню волю, ніж той, хто думає, що йому не треба вчитися. Хто знає все зі самого початку, той не готовий прийняти будь-яке повчання.

Господь каже, що Він противиться гордим. Навіть якщо вони стануть Його дітьми, то Він триматиме їх на відстані. Якщо гордим дозволити наблизитися до Господа, то це зробить їх ще більш гордими, але якщо їх стримувати, вони можуть стати покірними, готовими вчитися і смиренними. Тому, бачимо, всі потребують повчання. Але єдиними, які є в стані прийняти його, є ті, які розуміють свою потребу і є в стані скористатися з Господньої пропозиції керувати їхнім розумом, їхньою поведінкою, їхнім шляхом у житті. Хто користується таким привілеєм, той здобуває правильне оцінювання всіх речей – як в теперішньому житті, так і в прийдешньому.

Є особи, яких Господу до вподоби повчати і вести до знання про Його Сина, а також до всіх Його благословень. Якщо вони далі будуть покірні, Він здатний зробити їх спадкоємцями Божими і співспадкоємцями з Ісусом Христом, їхнім Господом. Читаємо у Святому Письмі, що покірні успадкують землю. Вони успадкують її на умовах головної, первісної Угоди. Вони будуть насінням Авраама. Від них благословення перейде на все людство, яке буде слухняне під час Тисячолітнього панування. Після остаточного випробування в кінці Тисячолітнього віку весь світ буде охочий вчитися. Люди навчатися великої лекції, що Бог є Джерелом усякої Мудрості, і матимуть користь із цього навчання. R5370 (1913 p.)

ВИСОТИ І ГЛИБИНИ БОЖЕСТВЕННОГО ЗАКОНУ

“Хто ж порушить одну з найменших цих заповідей, та й людей так навчить, той буде найменшим у Царстві Небеснім; а хто виконає та й навчить, той стане великим у Царстві Небеснім” (Матвія 5: 19).

Між християнами поширений помилковий погляд на Божественний Закон. Загально вважається, що оскільки, за словами апостола, ми не є під Законом, а під благодаттю, то це означає, що із Законом покінчено. Ми віримо, що така думка неправильна. Наш Господь сказав, що “доки небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жоден значок із Закону не минеться, аж поки не збудеться все”. Тобто все записане в ньому виконається.

Божественний Закон існував завжди. Він був виразно представлений в Адамі; різні частини його організму були вираженням Божественного закону. Закон Бога був записаний у його серці. Він перебував у повній згоді з Божественним Розумом, а, отже, у повній згоді з Божественним Законом. Та коли прийшов гріх, Божественний Закон у його істоті значною мірою знищився. Трохи Божественного Закону ще позосталося у всіх, хто оцінює добре і погане, але не настільки, щоб по можливості вести правильне життя.

Маючи справи з народом Ізраїлю, Бог дав йому Закон. Цей Закон, написаний у вигляді Десяти Заповідей, є коротким підсумуванням

обов'язків людини, свого роду текстом, з якого можна почерпнути багато лекцій. Виходячи з нашого знання Десяти Заповідей, ми маємо уяву, чим є Божий Закон. Бог ніколи не скасовував цей Закон. Він далі зобов'язує юдеїв, а також Угода Закону. Але погани ніколи не були під Угодою Закону.

Бог запропонував юдеям вічне життя, якщо вони дотримуватимуться Закону. Відповідно, вони були зв'язані Законом, тому апостол дає зрозуміти, що спочатку їм треба було померти для Угоди Закону, перш ніж вони могли увійти в Христа, Життєдавця (Рим. 7: 4). Це не означало, що вони повинні померти для Закону Бога. Ні, вони мали померти тільки для Угоди Закону. Це означало відмову від усіх надій на здобуття вічного життя через дотримання Угоди Закону.

Нова надія, яку здобули християни з поган, не анулює Божий Закон, ані не звільняє їх від зобов'язань перед Його Законом. Але Бог приготував шлях, щоб, не дивлячись на нашу недосконалість, на нашу нездібність дотримуватися Закону досконало, прийняти нас у Христі, оскільки наші вади закриті Христовою заслугою. Про таких апостол сказав: “Виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом”. Ми повинні бути досконалими істотами, щоб жити згідно з духом Божественного Закону, який є вимогою для досконалої людини.

ДОСКОНАЛІСТЬ ЯК КРИТЕРІЙ ХРИСТІЯНИНА

Ця думка, отже, є ключем до слів нашого Господа у вірші, який розглядається. Той, хто порушив би цей Закон Бога і навчав цього інших прикладом або напученням, вважався б найменшим. А той, хто дотримувався б Закону Бога і прикладом або напученням допомагав би іншим дотримуватися його, був би названий найбільшим у Церкві, започаткованому Царстві, Царстві в зародку. Ті, які хочуть належати до цього класу Царства, повинні полишити батька та матір і всі речі, щоб взяти свій хрест і йти за Христом. Іншими словами, Христос повинен бути першим. Між цими послідовниками будуть відмінності. Деякі через успадковані вади і т. п. будуть менш вірні, натомість інші – більш вірні. Хто дотримуватиметься Божественного Закону найбільш досконало у серці та житті, буде найбільш близькою копією дорогого Божого Сина.

Так само є з нами сьогодні. Ми високо цінуємо найбільш пильних у службі, найбільш завзятих. Натомість тих, які ходять трохи безладно, які нерішучі, ми оцінюємо менше. Ми бачимо прояви необізнаності та слабості в Церкві. Цьому треба співчувати, але той, хто не долає власні слабості, не буде настільки поважаний у класі Царства, як той, хто ретельно йде за Господом. Іншими словами, зі слів Учителя ми розуміємо, що Євангеліє не протиставляє себе юдейському Закону. Він сказав: “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний”. Немає нижчого критерію, ніж критерій досконалості. Господь не збирався казати: “Будьте трохи схожі на Отця” або “Будьте майже такі як Він”. Ні, Він був зобов’язаний представити досконалий критерій.

Кожен юдей прагнув досконалості, намагався здобути вічне життя. Християнин також прагне досконалості і сподівається здобути вічне життя – не через досконале дотримання Закону, яке неможливе, але через заслугу Христа, яка відшкодовує його недоліки, закриває його вади.

ЗОВНІШНЯ ОБОЛОНКА ГЛИБШИХ ПОЧУТТІВ

Божественний Закон коротко підсумований не тільки у Старому Заповіті, але й самим нашим Господом словами: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю,

і всією своєю думкою. Люби свого ближнього, як самого себе” (5 М. 6: 5; 3 М. 19: 18; Мт. 22: 37-39). Ще коротше підсумував апостол Павло: “Любов – виконання Закону” (Рим. 13: 10). Любов до Бога вестиме нас до того, щоб виконувати все, що прищеплює Його Слово; а любов до нашого ближнього дозволить виконувати всі наші зобов’язання перед ним, як сказано.

Якщо ми починаємо застосовувати до себе як християн накази Закону, ми легко можемо їх розширити. Наприклад, визначення перелюбства, яке дав наш Господь, є набагато глибшим від виразу, який містився на скрижалях Закону. Визначення убивства в Новому Заповіті набагато глибше, ніж це загально прийнято. Апостол Іван сказав, що ненавидіти брата є убивством. Бог бачив, що убивство було в серці ненависника брата. Всевидяче Око бачить, чи в нас якоюсь мірою не присутнє віроломство, чи ще щось, що суперечить Божественній волі. З цього погляду розуміємо, що Десять Заповідей є лише, так би мовити, зовнішньою оболонкою глибших почуттів.

За звичаєм, юдеї нічого не робили сьомого дня тижня. Припускаємо, що значення цієї заповіді для Нового Створіння у Христі наступне: відпочинок сьомого дня зображує досконалий відпочинок, у який ми увійшли через Христа.

Усі Нові Створіння в Христі дотримуються Суботи щоденно. Апостол так і каже: “Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували”, – вже увійшли до відпочинку. Це не означає, що обов’язково відпочивають наші м’язи чи наш мозок, але ми увійшли до відпочинку серця, відпочинку розуму, Божого миру, який перевищує усіяке розуміння. Важливо підтримувати цей мир весь час і не дозволяти жодній речі стати йому на перешкоді чи позбавити нас єдності з Богом. Якщо вона це робить, то ми повинні вважати, що ми зламали заповідь Суботи.

Нове Створіння не може вбивати. У нього немає іншої зброї, окрім Меча Духа. Хто ненавидить свого брата, той убивця. Плекати дух ненависті є дуже серйозною річчю. Той, хто так робить, не повинен вважатися справжнім братом або сестрою в Тілі Христа, яким є Церква.

СПАСІННЯ – ЗАГАЛЬНЕ ТА ОБМЕЖЕНЕ

*“[Бог] хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди”
(1 Тимофія 2: 4).*

Якщо цей вірш навчає про загальне спасіння, то є вірші, які говорять про остаточне знищення певного класу. Намагаючись узгодити ці вірші, ми зауважуємо, що є різні спасіння. Для прикладу: людину можна спасти з палаючого будинку вранці, а пополудні спасти, не давши їй втопитися у ставку. Наступного дня її можна спасти від фінансового краху, банкрутства, а пізніше ще від чогось.

Людський рід має один загальний недолік. Він весь проданий Гріху. Св. Павло, пишучи на цю тему, каже: “Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили”. Отже, це велике лихо. Святе Письмо говорить, що Бог дав Ісуса за Життєдавця для всього людства, що Той помер справедливий за несправедливих. “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих”. “Наступає година, і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть... Надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують і повиходять...” (Ів. 5: 25, 28, 29). Очевидно, саме це пробудження від смерті мав на думці апостол, коли казав, що Бог є “спасителем всіх людей”.

Та навіть коли б ми уявили собі, що весь людський рід приведений назад до того ж стану, в якому був Адам, це не обов’язково означало би вічне життя. Адам був досконалим, однак він потрапив у смерть, і його рід, навіть повністю

відновлений від покарання, буде поставлений на випробування, як був він. І кожен, хто в той час буде неслухняним Богу, не отримає вічного життя. Святе Письмо показує нам, що Христос, відкупивши світ, встановить на початку Тисячолітнього віку Своє посередницьке Царство, яке матиме на меті звільнити людей з рабства Гріха та Смерті. Тоді кожен, хто обере Гріх, обере покарання за Гріх – смерть. А хто обере праведність, обере нагороду, яка її супроводжує – вічне життя. Кожному буде запропонована можливість мати вічне життя внаслідок спасіння Христом від осуду, винесеного Адамові. Але спочатку він має бути звільнений, перш ніж може бути покараний вічною смертю або нагороджений вічним життям.

Бог “хоче, щоб усі люди спаслися [повернулися зі стану смерті, гробу] і прийшли до розуміння правди. Один бо Бог, один також і посередник між Богом та людьми – чоловік Христос Ісус, що дав Себе самого як викуп [відповідну ціну] за всіх: свідоцтво свого часу” (Хом.). “Свій час” для всього світу, про який тут сказано, буде під час царювання Месії. Знання про Господа вкриє цілу землю, як води вкривають великі глибини. Але в цьому віці є клас, який благословенний особливим чином, – “очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують”. Маючи це благословення вже зараз, ми маємо блаженну нагоду здобути співпадкоємство з нашим Господом у славі, честі та безсмерті – Божественній природі.

R5372 (1913 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.